
ליפין: להתניע
ירון אדיב: אני
מכבי יפו: קבוצה על הכוונת
אופנה: מרחצאות ואמבטיות
כדורסל: המעודדות והכרוזים
ANGELS
U.S.A
הריסון
פורד
דרמטי...
נועז...
ובלתי נשכח...
The Mosquito Coast
על פי הרומן רב המכר מאת פול תרו • במאי פיטר וייר (״העד״) תסריט פול שרדר
בכורה ארצית
בתי קולנוע „לב״
דיזנגוף סנטר תל־אביב
„עצמון״
חיפה
„שרון״
נתניה
הפצה: „שבעה כוכבים״
הספר בעברית בהוצאת זמורה־ביתן

מכת האמבטיה

כשהתארחה לא מכבר קבוצת הכדורגל של בית"ר ירושלים במרוקצאות עינגדי, תלו בבית ההארחה שלט: „הדרך לאליפות עוברת במרוקצאות עינגדי" ■ בשנה שעברה עברה שם הפועל ת"א בדרך לזכאי ג... המדובר בסך הכל בכיף כמעט נטו, כיף שלא מעט בריאות בצידו: לוקחים קבוצה של ספורטאים, נותנים להם שלושה עד חמישה ימים של

שבועספורט		בשער	מה בגליון
מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': 439442(03)	עורך: אלכס דורון עריכה: טובי פולק עריכה גרפית: שפי דגן צלם: עדי אבישי עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים	ירון אדיב: כדורגל וסוסים (צילם: עדי אבישי). במסגרת: חן ליפין מול פרדי חונסאגל מאורטז. הערב בת"א.	6: זירה מוזמנת של יוסף ישועה; 7: מה היה/יהיה; 8: הכדור הוא הגול; 9: על הכוונת: מכבי יפו; 10-11: ירון אדיב; שכיר חרב; 12-13: על המעודדות והכרוזים; 14-15: סטיב שלכטר; 16: העריק; 17: כדורסל +ן 18: תחזיטוטו; 20: נ.ב.א.; 21: יש עתיד; 22: חטיף.

מכת האמבטיה

שאול לילוב

התחילה בזה, לפני שנים אחרות, קבוצת הכדורסל של מכבי ת"א. אחר־כך חלה רגיעה מסוימת, ובשנה שנתיים האחרונות חזר הגל לאופנה: יותר ויותר קבוצות כדורגל וכדורסל אורזות את המזוודות, השחקנים נפרדים לשלום מהאשה והילדים – ושמים פעמיהם למרחצאות המרפא, בעיקר בעין־גדי וחמי טבריה.

הפרצופים החייכניים שניבטים אלינו מהתמונות בעיתון, אינם מותירים ספק: החבר'ה נהנים שם, במקוואות. למעשה, כולם נהנים: השחקנים, שלוקחים פסק־זמן מהאימונים המפרכים, ועושים שלושה־ארבעה ימים של כיף מרוכז; הצלמים, שיוצאים מהשיגרה; ובעיקר – מנהלי המרחצאות, שעושים לעצמם יחסי־ציבור גדולים בכסף קטן יחסית. ייתכן שהחיוך היה נמוג במידה מסוימת, אילו קראו כולם את הידיעה שהתפרסמה בעיתונות האנגלית, על החשש הגובר והולך בבריטניה מפני התפשטות האיידס בקרב הכדורגלנים...

לאלופות יש תעריף זול...

איש לא יאמר זאת בגלוי, אבל התעריפים משתנים בהתאם לאטרקטיביות של הקבוצות המתארחות. לבית"ר ירושלים, שהגיעה לעין־גדי, היתה ההוצאה הכספית עבור התענוג קטנה בהרבה

מתיחות שרירים רצויות

נסים בכר, מאמן הפועל כ[illegible] נסעה הקבוצה לחמת־גדר, ש[illegible] יותר עבורנו. העניין היה [illegible] שבאיצטדיון החדש שלנו [illegible] שהן הדבר חרחוף, כי[illegible] אינטנסיבי של השרירים [illegible] מתחילת העונה לא טופלו [illegible] והרגשתי אצל אחרים מתח[illegible] ונשנות בשרירים – תופעה [illegible] בשלב כזה של העונה. היינו [illegible] שני טיפולים בכל יום [illegible] טופלנו בלי מסאז'[illegible] עזר במיוחד לאלו ש[illegible] הסובלים מכאבי [illegible] [illegible]

משמאל: אורי מלמילאן וסמי מלכה מכוסים בבוץ ולמטה אלי אוחנה בבריכת מי הגופרית. התעריפים משתנים בהתאם לאטקרטיביות של הקבוצות (צילם: ישראל מלובני)

כדורגלני הפועל כפר סבא במרחצאות חמת גדר. המאמן בכר אמר: הטיפול עזר בעיקר למי שסובל מבעיות גב. נזקקנו לזה לאחר תקופת המאמץ הגדול (צילום: הצלם החיוור)

מזו של, נאמר, הכת מכבי ר"ג, שבילתה שם אף היא.

לפני כשנתיים, כאשר התארחה בישראל פ.צ. קלן, למשחק שהכנסותיו היו חלק מעיסקת העברתו של רוני פיזנטי למועדון המערב־גרמני, המליץ מוטל'ה שפיגלר לגרמנים: מה יש לכם להפסיד, בואו להתרענן קצת בעין־גדי. רופא הקבוצה, ד"ר אנדרר, בדק ומצא כי טוב. התנאים הסביבתיים היו אידאליים. להבדיל מאיזורים נמוכים כמו מכסיקו, שבהם האויר דליל והחמצן מועט, באויר של עין־גדי (המקום הנמוך בעולם, כ־388 מטר מתחת לפני הים) יש ריכוז גבוה ביותר של חמצן – וגם ברום, בגלל השכנות עם ים המלח.

ד"ר אנדרר לא הקל ראש בברום, הנחשב מרכיב יסודי כמעט לכל תרופות ההרגעה המוכרות לעצבים מתוחים. גם העובדה שמדובר במקום מבודד יחסית, היתה גורם בהחלטה להיענות להצעה. הגרמנים, מתברר, נהנו מאד, וטוני שומאכר, שוערם ושוער נבחרת מערב־גרמניה, כל־כך התלהב עד שחזר לשם שנית, בביקור פרטי.

כאשר צוות הווי ובידור בעין־גדי ערך ערב ריקודי־עם למשתתפי כנס בין־לאומי לחקר דם, הם הופתעו לראות כיצד מצטרפים חיש קל כדורגלני הפועל ת"א למעגל ומפזזים יד ביד עם פרופסורים מכובדים ובעלי מוניטין, כאילו אין דבר טבעי מזה לעשותו בערב יום ב', בעין־גדי.

ובאמת, התמונה הזו תומכת ברושם שיותר משהיטיבה השהייה במקום עם כאבי השחקנים, היא קרבה אותם זה לזה ותרמה משהו לגיבושם החברתי כקבוצה.

אין לצפות לנסים ונפלאות

למרות הרושם הבראשיתי העז שמותירים השחקנים כאשר הם משתכשכים בחדווה בבריכות החמות (לעתים 60 מעלות צלזיוס), לא מדובר בשום חוכמת הנסתר, ואין לצפות לנסים ונפלאות בגמר הטיפולים. העיקרון, בכל המקומות, זהה: ריכוז גבוה של מינרלים, בחום טבעי גבוה, גורם גירוי של כלי הדם במקומות הפגועים – ואיזור מועשר בדם מתרפא מהר יותר. זה כל הסוד. בבוץ הטבעי של חמי טבריה מצוי חומר וולקני עשיר במינרלים בשם „פילומה", אשר ממריץ את כלי הדם. לא בכדי אומר ד"ר נסים פואר, רופאם של כדורגלנים רבים: „באותה מידה, אפשר לעשות זאת בבריכות מחוממות, תוך כדי תנועות של שחיה. אלה הגורמים המשפיעים, ולא ההרכב הכימי־מינראלי של המים". ד"ר פואר ממליץ על שיטה כזו בעיקר לאחר ניתוחים, מפני שהיא מזרזת את תהליך ההחלמה. בכל מקרה, אין הוא רואה במרחצאות שום דבר מיוחד, שרק בגללו כדאי לשלוח לשם ספורטאים.

למי הגופרית של עין־גדי נודעת השפעה חיובית מרפאת על מחלות עור כמו פסוריאזיס. לכן, מאמן המבקש להרפות על שריריהם המתוחים ועצמותיהם הפגועות של חניכיו, לא ינהג בחוכמה אם יעדיף את עין־גדי על פני חמי טבריה, שהרכבם המינראלי של מימיה מיטיב עם מחלות ראומטיות, ליקויים במערכת התנועה, דלקות ובעיות בפרקים ובשרירים.

בעין־גדי מבטיחים כי טיפול בגופרית תחת השגחת רופא המקום, ד"ר יוסף הורוביץ, יקצר בכ־50 אחוז את זמן הריפוי הנדרש למי שסובל מפגיעה באבריו. הטיפול הזה נוסה בהצלחה על אנשים מהישוב, אך על ספורטאים – עדיין לא.

הסכנה: טיפול עם מאמץ

אם נניח לרגע בצד את סכנת האיידס, הרי שאחד הסיכונים שצריך להיות מודע להם, הוא המעבר המהיר מידי בין טבילה, מסאז'ים, הרפיות וטיפולים פיזיותראפיים במרחצאות, לבין מאמץ גופני אינטנסיבי. מבין הקבוצות שהתארחו בעין־גדי, הפועל פ"ת היתה היחידה שהביאה איתה כדורים והתאמנה ממש. ד"ר נורה חנה־פפרו, מנהלת המחלקה לרפואת ספורט במכון וינגייט, מתריעה כי זו טעות קשה: „זה אינו דבר שמומלץ לעשותו באמצע העונה, במיוחד לא בסמוך לתחרויות, מפני שהרתיצה מפחיתה מן העירנות". נסים בכר, מאמן הפועל כ"ס, מייעץ „להיזהר אם מקדימים את המרחץ לאימון, מפני שהשרירים מתרככים מאד – ובזמן האימון אפשר לקרוע בקלות שריר".

ד"ר פפרו: „המרחצאות נפוצות מאוד במדינות הגוש המזרחי, ובעיקר בבולגריה – למרות שאין הוכחות רפואיות מוצקות שהדבר מועיל במיוחד. בסה"כ מדובר בהרפייה פאסיבית באמצעות כימיקלים ומינראלים, ואת אותן תוצאות ניתן להשיג על ידי תרגילי הרפייה אקטיביים".

לעומת זאת, פרופ' יואל אנגל, אורטופד מנתח, אינו מהסס לשלוח רבים מהספורטאים שבטיפולו לשהייה ממוצעת של כשבוע ימים במרחצאות, ולטיפולים פיזיותראפיים במקום: „אין לצפות לכך שהאיזורים הפגועים יירפאו, אלא רק להקלה במצבם".

הרפייה והירגעות הם, איפוא, מילות המפתח בכל העסק. ייתכן שבסה"כ מדובר גם במעין אוטוסוגסטיה, שבנוע עצמי שהדברים אכן פועלים את פעולתם, ועוזרים מאד לגוף. ואפילו אם כך הדבר – דיינו.

„סגולות מרפא הטובות לאורך זמן"

דוד שוייצר, מאמן הפועל ת"א: „כל פסיעה יוצרת בעיות בגימים. פסיעות שאופייניות לשחקני כדורגל – במיוחד בקרסוליים ובפרקים – יכולות להיות מטופלות אך ורק בבוץ שמשחרר את הצלקות בגימים ומאפשר לדם לזרום ללא הפרעה.

אמבטיות גופרית מומלצת כדי לשחרר מעייפות מצטברת. אנו היינו בעין־גדי, ועשינו אמבטיות בוץ בתוך קומפרסים. צריך להיזהר ולשהות שם לכל היותר 20 דקות בכל פעם, אחרת אתה מותש. לדעתי הטיפול האפקטיבי ביותר אורך בין שבעה לעשרה ימים. בבוקר גופרית, אחר־הצהריים בוץ, לאכול ולנוח, בלי אימונים בכלל, ואך ורק בזמן הפגרה, כדי שאפשר יהיה לחזור בהדרגה מבוקרת לאימוני סיבולת. היות ואנו מוגבלים בזמן, אין ברירה אלא להסתגל לאילוצים ולשהות שם ארבעה חמישה ימים".

ד"ר אורי בהרב, רופא קבוצת הכדורסל של מכבי ת"א: „אמבטיות ריפוי (באיטלקית „באניותראפיה") הוכחו כבעלת סגולות מרפא לפני זמן רב. ההרכב הכימי של המים בים המלח עדיף לספורטאים, מפני שהוא עשיר ומועיל יותר.

פרט לכך שהמים בעין־גדי טובים לבעיות עור (פסוריאזיס) הם גם עוזרים מאוד לפציעות ראומטיות בקרב ספורטאים ומזרזים את התהליך השיקומי.

„אבל במקרים של מיניסקוס, מתח שריר ונקיעה – האמבטיות לא מהוות גורם דומיננטי בריפוי, ואז יש להמליץ על מכון אורטופדי־פיסיקלי. אני ממליץ לקבוצות לרדת לשם כדי להתרענן, וכך לשפר את חילוף החומרים בגוף, תהליך שמתבטא בהשתנות יתר, שזה דבר בריא תמיד. המרחצאות מרעננות פיסית ונפשית. כשסובלים מחבלות שטחיות בתקופת עומס – זה מומלץ מאוד. בעיקר חשוב העיתוי הנכון: כשהמאמן חש בעייפות מצטברת אצל השחקנים, פיסית או נפשית, זהו הזמן הטוב ביותר. בכל מקרה, לא יותר מ־24 שעות.

האם זה תורם לגיבוש? שטויות. השחקנים הרי נמצאים יחד כל הזמן. התופעה הזאת אופנתית יותר בכדורגל מאשר בכדורסל. הם מאמינים שהדבר יעזור להם כדי להבקיע..."

אורי מלמיליאן ואבי כהן, בית"ר ירושלים: „אומרים שהטיפול הזה שווה הרבה. יכול להיות שכן, אבל אנו לא הרגשנו בשום דבר יוצא־דופן. הפציעה שלנו לא התרפאה מהר יותר. האמבטיות עוזרות יותר לגיבוש החברתי".

בדרך להודו קיבלנו רק פרחים

יוסף ישועה*

כאשר שבו טניסאי השולחן שלנו, אתמול לפני שבועיים, מהונגריה, בתום מחנה אימון מפרך, היה קיים עדיין סיכוי שיופיעו באליפות העולם, הנערכת השבוע בהודו. אך המציאות היתה אחרת והנבחרת, ברובה כשרונות צעירים, נשארה בבית. חבריה לא צליחו עדיין לעכל את העובדה ש־18 חודשי אימון, ירדו באחת לטימיון. כבר בנתב"ג נראו מחזות קשים: דמעות ורוח נכאים.

כ־130 מדינות חברות בהתאחדות הבין־לאומית שהעניקה להודו את אירוח האליפות. כל חברות הגוף הזה נחלקות בהתאחדויות יבשתיות־אזוריות – כלומר בגושים בעלי אופי פוליטי, שבהם עיקר כוחן.

נושאות דגל המאבק נגד ישראל הן חברות הגוש האסיאני־אפריקני, מוסלמי־ערבי (כ־40 מדינות). גוף זה מטרפד שיטתית כל נסיון ישראלי להשתבץ במסגרת יבשתית כלשהי. ישראל שייכת לאסיה, אך אינה מוזמנת לשום פעילות ביבשת זו. הגוש מפעיל לא רק את חבריו שבהתאחדות הבי"ל, גם את משרדי החוץ שלו, הלהוטים לפגוע בישראל בכל פורום אפשרי. לדוגמא: כנס מיוחד של מדינות הליגה הערבית בו היו משקיפים ממדינות מוסלמיות אחרות, פנה רשמית, לממשלת הודו למנוע מישראל אשרות ואיים שאם לא ייעשה כן, לא ישתתפו חברות הגוש באליפות העולם.

שנאה לישראל, מגלה גם הגוש הקומוניסטי (20 מדינות) המפעיל השפעתו נגדנו באורח שיטתי.

גוש הבלתי מזדהות, פרו־פלשתיני מובהק, גרמם לכך ש"פלשתין" היא חברה באיגוד הבין־לאומי מ־1963, ומאז מוזמנת בקביעות לכל הפעילויות האסיאניות והעולמיות. נציגי לא מדינה זו מטפטפים רעל, שיטנה ואיומים בכל תחרות בה משתתפת ישראל, למרות שמבחינת הרמה הם מהאחרונים בדירוג העולמי. ב־1973 הוכרחה ישראל להפסיק הופעתה באליפות העולם ביוגוסלאוויה, עקב איומי הפלשתינאים על המארגנים וסירוב שלטונות הביטחון במקום, לערוב לשלום הישראלים.

תומכות בישראל מערב־גרמניה, שוודיה, ארה"ב וכמה מדינות אירופיות ודרום אמריקניות.

נשיאות והנהלת ההתאחדות הבי"ל, נבחרים לעתים מזומנות וברור שהתייחסות חיובית לבעיות ישראליות נידונה מראש לכישלון.

ההתאחדות לספורט בישראל ואיגוד טניס השולחן, שהתנסו בעבר בחוויה הטראומטית הזאת, עשו הפעם שיעורי בית והפעילו גורמים רבים כדי שהפעם לא יחזור המחזה האומלל. בלחץ השתתפו משרד החוץ, ח"כ פנחס גולדשטיין, הליגה למניעת השמצה ב"בני ברית", רשתות שידור אוהדות, עיתונות בין־לאומית, הוועד האולימפי הישראלי והבין־לאומי ורבים אחרים שתרמו ממרצם וזמנם – ועל כך ראויים רק לתודה.

בשלב מסויים נראה היה שתקוותינו יתגשמו, כשהגיע טלקס מהודו ובו רמז שישראל תוכל להשתתף באליפות העולם. בסופו של דבר, נקטו ההודים בטכסיסי מרמה, כדי להסיר את הלחץ האדיר שהופעל עליהם.

אבל התקווה התחלפה בייאוש ובסופו של דבר קיבלנו רק פרחים...

העתיד הקרוב איננו וורוד. הוועד האולימפי הבי"ל קבע שטורניר טניס השולחן האולימפי ייערך ב־1988 בצפון קוריאה, לא בסיאול. הצפון אירגן את אליפות העולם ב־1979 וסירב להעניק אז אשרות לנבחרתנו.

לדעתי, חייבים מוסדות הספורט בישראל לפתוח במאבק מיידי בנקודות אלה:

- למנוע מצפון קוריאה לארח את הטורניר האולימפי.
- לנצל את הסימפטיה הקיימת כרגע אצל מדינות רבות ולעשות ניסיון מתוכנן ורציני להתקבל לאירופה. אם ישראל תתקבל למסגרת זו, כחברה מהמניין, לא ניתן יהיה בעתיד לקפחה.
- לדרוש שינוי באמנה הבי"ל, ולחייב את חברות ההתאחדות כי ממשלותיהן יעניקו אשרות לכל חברה מלאה באיגוד הבין־לאומי.
- להשתית את הכנת הנבחרות הלאומיות שלנו על דפוסים מודרניים ומתוכננים, בשיתוף מלא עם היחידה לספורט השגי ולנצל ניצול מירבי את הקשרים עם ידידינו בעולם.

אין ספק: הוכינו מכה קשה, אך ביכולתנו לצאת מהמשבר. בכך יהיה מבחננו.

★ המחבר הוא מזכיר איגוד טניס השולחן ומנהל הנבחרת.

יוסף ישועה

לבקר גם מוסדות אחרים

בשבועספורט מס. 61 מיום ... בינואר נמסר כי מבקר המדינה יערוך בקרוב ביקורת בהתאחדות לכדורגל לאחר שלא עשה כן כעשר שנים. סבורני שאין זה בריא מבחינת ... הציבורית שמוסד ציבורי גדול כהתאחדות לכדורגל המגלגל מיליוני שקלים לא יבוקר בידי מבקר המדינה שנים רבות.

אבל מן הראוי בהזדמנות זו שמבקר יערוך ביקורת גם במוסדות ספורט נוספים כמו איגוד הכדורסל וההתאחדות לספורט. בטוני שיגלה שם דברים מעניינים.

תל־אביב — אלי א־

מי הם המתפלחים?

בכתבתו של אבי מורגנשטרן "ניפגש במגרש" (שבועספורט ... 5.2.87) התעלם הכותב מנתון חשוב ביותר. הגיל הממוצע של המתפלחים למגרשי הכדורגל הוא בדרך כלל ... העשרה. סביר להניח שהמניע ... הוא שגורם להם לנסות להתגנב למגרש. הסיבה לכך פשוטה ביותר: כמעט לכל משחקי הליגה אין אפשרות להשיג כרטיסי נוער או חייל, ביום המשחק, ותשובת הקופאי היא בדרך כלל: הכרטיסים "לנוער אזלו".

על ההתאחדות לכדורגל לחייב את הקבוצות להמשיך ולמכור כרטיסי נוער, כל עוד יש מקומות פנויים במגרש. התוצאה לכך תהיה כפולה: הכנסה נוספת לאגודות ומה שחשוב יותר: גישה חיובית לדור העתיד של צופי הכדורגל בישראל.

חיפה — אלכס ר...

לחדש את הצילומים

שוב יש סכנה בטלויזיה ... שנודע עלולים להפסיק את הצילומים ממשחקי הכדורגל שבהם מופיעים שחקנים ערביים. הנימוקים לכך - שונים.

הכל יודעים כי תוכנית הספורט בטלויזיה רכשה לה מוניטין ויש לה אוהדים רבים. אנו בני המיעוטים איחלנו שיהיו בה תמיד חידושים. אנו זקוקים לתוכנית הזאת. אבל אם אמנם יופסקו צילומי המשחקים, כיצד נוכל לצפות בספורט החביב עלינו ולראות את אלילינו, שחקני הקבוצות הערביות מליגה א' וב'?

כפר יאסיף — חורי ...

תודה, תודה

אני אוהד מושבע של בית"ר ירושלים – וכי אפשר אחרת בימים אלו. משום כך ברצוני להודות לכם בשמי ובשם מאות מעריצים אחרים של הקבוצה הנפלאה הזאת, על המגזין הצבעוני הנהדר שפירסמתם לקראת משחקה עם מכבי חיפה. תמונותיו של אורי מיליאן היו בשבילי בבחינת מתנה אישית.

ירושלים — יוסף ...

מה היה/יהיה

רכז ראשון ליפין (משמאל) עם קולנו: שכולם יהיו טובים

חן ליפין: אני שמח על כל שחקן שמשחק טוב

אחד האנשים שעשו את הניצחון המזהיר של קבוצת הכדורסל מכבי תל־אביב על טרייסר מילאנו למה שהיה – היה, אחרי תקופה רעה ארוכה – מוטי ארואסטי. הרכז הראשון של מכבי, היום, הוא חן ליפין הצעיר. את דקות הצטיינותו של מוטי הוא ראה בדקות בהן נח על הספסל, במילאנו.

– חן ליפין, היה טוב לראות את מוטי חוזר לעצמו?

תראה, בעיקרון אני לא מדבר על שחקנים אחרים בקבוצה. איך שלא יהיה, אני שמח על כל שחקן בקבוצה שמשחק טוב. זה עוזר לכולם. בטוח שאם מוטי ישחק טוב – זה לא יזיק לאיש.

– איך היתה ההרגשה לשחק "משולשים" מול מילאנו במשך דקות ארוכות מול הקהל הכי היסטורי באירופה?

זה היה משונה למדי. בתוך המשחק לא חשנו בהתרגשות, אבל אחרי זמן אתה מתחיל לעכל.

– והערב, שוב מול הופנאגל, הרכז המצוין של אורטז. אתה חושב עליו הרבה?

אין לי שום הכנות מיוחדות בנושא. אני מכיר את הופנאגל היטב, ואין לי הכנה מיוחדת עבור משחק זה או אחר. כולנו חייבים לתת הכל, בעיקר מכיוון שלאורטז אין הערב שום ברירה אלא לנצח, וזה שהיא קבוצה מצוינת, את זה כבר ראינו.

– עוד זוכרים את אותן שש שניות אחרונות באורטז?

כן, זה קורה מדי פעם שזוכרים את זה. זה מסוג הדברים ששחקן אף פעם לא ישכח.

אסתר רוט: "יהיה לי לכבוד"

האתלטית מספר 1 של ישראל בכל הזמנים, אסתר שחמורוב־רוט – עושה היום לביתה, עוסקת בהוראת חינוך גופני בכפר־סבא. ביום העצמאות הבא עלינו לטובה יתקיימו משחקי הפועל ה־13. כמו בכל אירוע ממין זה, מכביה למשל, חודשים ספורים לפני האירוע מתחיל הטוטו המסתיים קרוב לפתיחה, טוטו "מי ידליק את אש המשחקים".

לפני ימים אחדים פירסמה הוועדה המארגנת, פירסום בלתי רשמי, רשימה של מועמדים אשר בחלקם עשוי ליפול הכבוד. אסתר רוט היא אחד השמות שהוזכרו. לא היתה זו הפעם הראשונה ששמה הועלה בהקשר זה. לפני אי־אילו מכביות דובר עליה כמי שמגיע לו להדליק את אש המשחקים. מכיוון שבכל תקופתה כאתלטית פעילה השתייכה שחמורוב (אז) לאגודת הפועל תל־אביב, היה מי שטירפד אז את מועמדותה באירוע מכבי. העלאת שמה כמועמדת הפעם, למשחקי הפועל – תפצה אולי את אחת הספורטאיות אשר תרמה למדינה יותר כבוד ספורטיווי מכל אחד אחר.

– אסתר רוט: אם יפנו אליך בנושא, תסכימי?

קודם כל – שתגיע הפניה. אני עצמי עדיין לא שמעתי דבר בנושא. אבל שיהיה ברור, זה יהיה לי כבוד גדול, אם יפנו אלי. בוודאי שלא אסרב.

– יהיה בכך פיצוי מסוים על שלא נבחרת לעשות זאת בשום מכביה?

אינני יכולה לומר לך שנפגעתי אז או היום מבחירה זו או אחרת. לא אני זו שצריכה לומר למי מגיע או למי לא. מי שהחליט – זכותו.

– כן, אבל ידוע שמכביה זה מכבי, ואת בת־הפועל...

זה נכון שתמיד השתייכתי להפועל תל־אביב, אבל לא היה בזה שום עניין עקרוני. אתה יודע, מתחתימים אותך על טופס כשאתה ילד, וזה מלווה אותך עד פרישה. הדבר העיקרי אצלי היה ייצוג המדינה, לא שום דבר אחר.

אסתר רוט: פעם דגל, ביום העצמאות (אולי) – לפיד

טובי פולק

ח"כ מאיר שטרית: עשו טובה, רדו מיבנה!

ח"כ מאיר (יבנה) שטרית: עשן בלי אש

פעם, לפני זמן לא רב, היה מגרש הכדורגל של מכבי יבנה סמל לאירוח מופתי. עיתונאים, כעדים לא משוחדים בדרך־כלל, ידעו לספר על מקום ישיבה נוח, על סככה מפני הגשם או השמש, על כוס קפה עם כיבוד קל במחצית. היה נחמד לבלות שעה־שעתיים בצהרייה של שבת על היציע ביבנה.

באחרונה, אולי בצמוד למדד אי־ההצלחות של יבנה בליגה, השתנה שם משהו. התלונות הראשונות הגיעו מכיוון מכבי חיפה, שהתארחה ביבנה לפני שבועות ספורים. מישהו זרק שם אבן בסיום, אבן ששלחה קצין משטרה לבית־חולים. גם כדורגלניה של הקבוצה האורחת ידעו לספר על כל מיני אירועים לא נעימים שהיו מנת חלקם ביציאה מהמגרש.

בשבת האחרונה ביקרה ביבנה האלופה המיועדת, בית"ר ירושלים. הדעות על שקרה שם בדיוק חלוקות פה ושם, אך אין ספק שלא הכל היה שם וורוד. הכתבים נחלקו אמנם בדיעותיהם על מי קילל ראשון, ועד כמה היו חריפים התאקלים בין אוהדה לעלוואה, במגרש ומחוצה לו, אבל ברור שעפו שם פנינים לכל הכיוונים.

– ראש עיריית יבנה (עד לאחרונה), ח"כ מאיר שטרית: יש אש מאחורי העשן?

קודם כל, אני שמח שהפנית אלי את השאלה. נדמה לי שבזמן האחרון מתעסקים יותר מדי ביבנה, ולא בהקשרים שאני הייתי רוצה שיהיו. השד שלנו אינו נורא כל־כך, בוודאי שלא גרוע ממגרשים אחרים, מקבוצות אחרות. אז אני פונה לכולם: עשו טובה, רדו מיבנה!

– אבל יש אי שקט כלשהו, לא הכל המצאות...

זה נכון. הכל נובע כנראה ממצבה העדין של הקבוצה בתחתית הליגה. לא הכרנו מצב כזה בשנים האחרונות, וזה מכניס כמה אנשים ללחץ.

– עד כדי יידוי אבנים בשוטרים? בשחקנים אורחים?

אתה מדבר על מקרים יוצאי דופן, לא על הכלל. בעניין הזה יש לי דעה נחרצת: בפורעי חוק יש לנהוג כבפושעים לכל דבר. אסור לתת לאירועים שכאלה לעבור ללא תגובה. זה עניין למשטרה.

– ומה על המגרש שלכם? פעם אמרו שמשטח הדשא של יבנה הוא אחד מהמשובחים בארץ.

זה באמת מה שהיה. רק בקיץ האחרון השקענו בשיפוץ הדשא כ־30 אלף דולר, והמשטח היה למופת. אבל לשחקנים לא היתה סבלנות להמתין, וכל העסק נהרס. יש לזכור גם שזהו המגרש היחידי בעיר, וכולם משחקים עליו. מדובר בהמון קבוצות. אין ספק שכך אי־אפשר לשמור על הדשא, וגם כך – אין אנו גרועים בהרבה ממשטחים של קבוצות לאומיות רבות אחרות.

הכדור הוא הגול

אבי מלר

אלן מקדונלד (מימין), בלם צפון אירלנד וקווינס־פארק־ריינג'רס הלונדונית, בריקוד אוויר לצידו של אלי אוחנה, במשחק הנבחרות בשבוע שעבר בר"ג (1־1). (צילום: עדי אבישי).

בלי טעם, בלי ערך

נתחיל עם הגזר: במשחק הבין־ארצי של נבחרת ישראל עם צפון־אירלנד, ניתן היה להבחין במאמצים שעושה ההתאחדות לכדורגל לשפר את תנאי העבודה של כלי התקשורת. תולניה נאה ובה כמה מילים על הנבחרות, תצלומים, הרכבים מעודכנים וסידורים יעילים של מסיבת עתונאים, אפילו עם אורחים מזדמנים לרגע כפרנץ בקנבאואר, העניקו את הרושם שמישהו סוף־סוף מנסה להמשיך ולהתקרב לשירות המקובל בעולם המערבי. יפה. יש עדיין מה לשפר, אבל התהליך, מעודד.

ועכשיו למקל: מתי כבר יבוא היום שבו תיעקר כל מנת החובבנות, החפיפניקיות, הזולות, ממעשיה של ההתאחדות לכדורגל? – עוד חזון למועד, אם ניתן ללמוד מהדוגמה העצובה של המשחק נגד צפון־אירלנד, הקשורה אף היא ביחסי התאחדות – תקשורת.

באנגליה נוהג משרד העתונות של ההתאחדות לכדורגל, להחזיק ברשותו רשימה ארוכה של כל העתונאים המואמנים עליו, לרבות כתבי חוץ. לפני כל משחק בין־ארצי בוומבלי, במסגרת רשמית או ידידותית, מכינים ב"לנקאסטר גייט", משרדי ההתאחדות, תיק מידע מפורט ומעודכן עם הרכבי הנבחרות, גיל השחקנים, קבוצותיהם, גובהם, משקלם, הסטוריית המשחק שלהם ועוד כהנה וכהנה. לתיק מצורפות תמונות עדכניות של הכדורגלנים, רשימת המשחקים הבין־ארציים של הנבחרות בכל הזמנים, סמלי ההתאחדויות (סטיקרים להדבקה), גלויות מזכרת הנושאות את סמל ההתאחדות ודפדפות מהודרות לצורך רישום וכתיבה בתא העתונות בוומבלי. כל הסט הזה נשלח לעתונאים בדואר, בצירוף כרטיס למשחק, כעשרה ימים לפני שריקת הפתיחה, ברגע שמנהלי הנבחרות מפרסמים את רשימת הסגלים שלהם למשחק הנדון.

לא, לא. לא צריך להגזים. אין לי עדיין ציפיות שבישראל תיעשה בן־לילה קפיצת דרך נחשונית וההתאחדות תחקה את אנגליה, העידית שבדוגמאות. אבל אין שום סיבה שבעולם שההתאחדות לכדורגל בישראל לא תעמוד בסטנדרטים המינימליים, הווה אומר תספק לכלי התקשורת מידע אמין ועדכני לגבי העומד להתרחש. זה לא רק תפקידה, זוהי חובתה לצופה.

במה דברים אמורים הפעם? בשבועיים לפני המפגש עם צפון־אירלנד, נחת במערכות העתונים, במפתיע, קומוניקאט של ההתאחדות ובו כביכול קידום נאה לבואה של הנבחרת האורחת. כמה הסברים על הישגי הירוקים של אירלנד בשנים האחרונות בתוספת רשימה של 15 כדורגלנים עם פרטים אישיים על הקריירה של כל אחד מהם. לכאורה, יוזמה ראויה לשבח. למעשה – ברכה לבטלה ואפילו זלזול חמור. בדרך־כלל מפרסמות הנבחרות האירופיות את רשימת הסגל המלא שלהן למשחק מסוים, עשרה ימים לפניו. כיוון שהמסמך מן ההתאחדות הגיע לישראל לפני כל פרסום רשמי על ה־16 של צפון־אירלנד, סברתי לתומי, בתחילה, שבקרליבך 12 קיבלו, בעזרת קשרים הדוקים מן הסתם, מידע מוקדם על הסגל של ג'ים פלאט, ומה יותר פשוט, נבון ויעיל מאשר להעבירו לידי העתונאים הרעבים לפירורי אינפורמציה, אותם הרי כדאי שיעבירו לרשות הקורא, המאזין והצופה בפוטנציה.

אשליות, או מה שנקרא באנגלית wishful thinking. ההתאחדות לכדורגל של ישראל, בחופזתה ורשלנותה, רתמה פשוט את העגלה לפני הסוסים. אני מוחל אפילו על שגיאות הדפוס הרבות (היכן ההגהה?) שניתן היה למצוא בעמוד וחצי הצנועים הללו, ומתייחס לעובדה שהסגל האירי הרשמי פורסם, כרגיל, ארבעה ימים לאחר שהקומוניקאט המגוחך שלה הגיע למערכות והדמיון בינו לבין הרשימה הרשמית של ההתאחדות בבלפאסט היה מקרי בהחלט. מתוך 15 (אם כבר, אז מדוע רק 15?) השחקנים שבשמם נקב התווך הישראלי היו כלולים בסגל הרשמי שפורסם בבלפאסט רק 11. שבעה כדורגלנים אירים אחרים שהגיעו ארצה, מתוכם ארבעה – ג'ים פלמינג, פול ראמזי, דני וילסון וקווין וילסון – שהופיעו בהרכב הראשון מול ישראל, כלל לא היו ברשימה שהפיצה ההתאחדות לכדורגל.

מה חשבו עסקני ההתאחדות - שהכתבים והעורכים ממילא יתעלמו מן המידע, יעשו את מלאכתם נאמנה, ולא יטעו את הקוראים? אם כך לשם מה לשלוח את הקומוניקאט חסר הטעם והערך? לאחר מעשה אפשר גם להוכיח להם שאם זו היתה השערתם הרי שהפשע שלהם הוא כפול ומכופל, משום שלפחות עיתון אחד ("ספורט ורכב"), קנה את כל המידע כאורים ותומים ופירסם אותו עבור קוראיו, מילה במילה, כולל שגיאות הדפוס!!

למה אין דובר?

ספיח לסימפוזיון שערך "מעריב" על יחסי הגומלין תקשורת – כדורגל. הרבה טענות נשמעו מצד המאמנים והמנהלים כלפי כתבים המדווחים, לדבריהם, מידע שולי, שיקרי או במקרה הטוב, מסולף. אז יש לי שאלה למקטרים ולראשי המועדונים בארץ: מה אתם עושים כדי למנוע זרימתה של אינפורמציה חסרת ערך או בסיס? הכיצד זה שאף מועדון ישראלי בליגה הלאומית לא מצא לנכון עד היום למנות דובר רשמי, אחראי על כל היבטי הקשרים עם התקשורת – משרה טבעית, הכרחית ומקובלת בכל העולם?

בלי דובר רשמי הכל פרוץ וחשוף לפורענויות. בלי דובר רשמי אין, למשל, לעתונאי זר שבא לישראל ומעוניין לחזות במשחק ליגה – שום כתובת. הוא נאלץ לחפש קשרים ופרוטקציה אצל עמיתים מקורבים וכו'. מביך ועצוב לעומת קבלת הפנים המסודרת והנפלאה שאנו רגילים לה בארצו.

חומר למחשבה.

של הכוונות

שוער קוזניצקי: מוצק, אך הססן

זה התנאי היחיד, כנראה, שעשוי אולי להציל את מכבי יפו במלחמת ההישרדות שלה ◼ כפי שזה נראה עתה היא דומה למגדל קלפים מתמוטט ◼ הבעיות: הגנה לא מגובשת, ליקויי קישור, כמה החלטות מוטעות בעניין ההרכב ושערים שטותיים ◼ ניתוח מקצועי מעמיק של המועמדת לירידה

ארז קופמן

אינני יודע אם ידע נטקו וולב הבולגרי, את הסיפורים על הסטוריית ההשרדות של מכבי יפו בעשור האחרון כשהסכים לקחת את הקבוצה, כמעט במחצית העונה ולאמנה במצבה הקשה. בטוח שתוך שבוע כבר ידע לספרם בעל־פה, כי ביפו – קבוצה כרגרית מקומית – אין היום שום גאווה אחרת לאותם הזקנים שבאים בכל שבת ולכל אימון, לבד מאותם סיפורים. וכשמגיעים לקטע שבו מספרים על הבריחה הגדולה בסוף העונה ואיך מתחת לקו האדום הגיח לו צוות שחקנים לוחם, ששעט מעלה מעלה וסיים את המרתון הזה במרכז הטבלה – העיניים נוצצות מהתרגשות. זוהי יפו.

כל השחקנים בקבוצה, מי מבית ומי מרכש, גדלו על הסיפורים והיו שותפים להתעלויות בסיום העונה. רדטינת ההישרדות כבר ברמם. את השנה האחרונה של יפו בליגה הארצית (1971) רק מעטים מהם, אם בכלל, זוכרים, ודווקא בשל כך נראה מצב הקבוצה היום, מהבחינה המקצועית במיוחד, חמור כל־כך.

חלוץ אמיגה: מסוכסך, כרגיל

האם תתן יפו נוקאאוט להסטוריה שלה, ותרד לליגה הארצית העונה?

ביפו יאמרו לך שלא הכל אבוד ואפשר עדיין, גם העונה, לגבש צוות למלחמת שבירת הקו האדום. אבל מי שראה את הקבוצה מפסידה פעמיים 2–0 בתוך שבוע – בבית מול מכבי ת"א ובחוץ נגד מכבי נתניה – ספק אם יסכים עם האופטימיות הזאת. למכבי יפו מודל 1987 אין כלל חוט שדרה וכשהיא נלחצת וזקוקה לחוסן ועמידה כמצבי לחץ – ההתמוטטות, בשורותיה, מדהימה. פתאום ניצבת לפניך קבוצה שבורה ומפוררת, חסרת כל משמעת, מנהיגות ואמונה בעצמה – ורק בשל כך, ובשל העובדה שכל יריבה לאומית שמעה ולמדה זאת, מצבה של יפו הוא קריטי, וכדאי שקברניטיה יבינו זאת.

כדי ללחוץ על הדוושה ולזנק במעלה הטבלה, יש לגבש את חוליית ההגנה. כל המגיח למשימת התקפה, חייב לסמוך על העורף בקבוצת תחתית. ביפו אין שום בטחון בהגנה. כסתר יאמרו לך שחקנים, שכמצב הקשה אשמה רק ההגנה. יש בכך הרבה מן האמת. ההגנה הנמוכה בליגה, הכוללת את לביא קוזניצקי – שוער מוצק וזריז אבל נמוך והססן בכדורי גובה – יחד עם בלמים פוטנציאליים כאורי סלימן (איטי ונוגח גרוע), יעקב בהן־צדק (נוגח בינוני ושומר אישית גרוע, עריף כמגן) ושלמה קירט (אנרגטי, אבל חסר אחריות) – נמצאת בבעיה אמיתית.

אין עזרה בקישור

המגינים הטבעיים – הקפטן ישראל דניאל מימין ודוד מאיר הלוחם הקשוח משמאל, הם הפחות חלשים, אבל השילוב בין שומרי אישית ושטח מאחור, צולע. מגן שיעז היום לפרוץ קדימה, מערער את היציבות מאחוריו. אורי סלימן – באחרונה בתפקיד של בלם אחורי, מטאטא – מתקשה בארגון חבריו לעורף במצבים מסובכים. לכן חזרה התמונה, השכת בנתניה שבה רדף ישראל דניאל אחרי יגאל מנחם, נטש את אגפו הימני, לא נסגר – ושמעון מנחם, יחד עם רונן גבאי, הכהילו את יפו משם, פעם אחר פעם.

בעיית ההגנה משתלבת עם חוסר העזרה בקישור. מהבחינה ההגנתית, מוצאים שם את אבישי מגיד ואת שמירת השטח של מנשה מזרחי. מג'ר עסוק בדרך־כלל בניטרול כוכב הקישור של היריב ומנשה, לבדו, מתקשה לעזור לשני המגינים. ושם, באגפים, בדיוק הבעיה. הסימפטום: איבוד עשתונות וכל הגבהת כדור מחצר, לתוך רחבת ה־5. מי שסופג שערים שטותיים כמעט מדי שבת – יירד ליגה. ביפו יודעים זאת.

גם המאמן וולב וגם המנהל המקצועי והמתורגמן משה אוננה, מכירים את הבעיה, אבל למרות זאת קובע/ים שלא להרכיב את שלמה אלקלומבריח (לוחם ונייד) ואברהם בוטביקה (כמה שהראש לו חסר) בקישור, בשל כושר משחק (התקפי) לוקה. ההחלטה נראית מוטעית. בלעדם, ההגנה מתקשה בגבהים ובכיסוי האגפים. זה הזמן האחרון להחזיר את שניהם לכושר.

הבעיות מאחור משפיעות על כל הקבוצה. חמורה בכיוחד הפגיעה ביוסי לוי, קשר טכני וחושב. יוסי מגלה הרבה עצבנות באחרונה, וכשיפו נלחצת אחורנית, נכנס לפאניקה ומאבד את סגנונו הטכני. למרות זאת הוא ממשיך לקבל קרדיט, אבל החלוצים כמעט שלא רואים ממנו כדורים. חברו, מנשה מזרחי, מתקשה להשתחרר מהמדרון בכושר משחקו ההתקפי. מנשה, שחקן של דאבל־פאסים ומסירות עומק שטוחות, לא מוצא שום פארטנרים לסגנונו כיום. מגן כבר לא פורץ לצידו ורוב הקשרים נעצרים על קו אמצע המגרש.

יותר מ־100 ק"מ

אבל ליפו, שספגה כבר 29 שערים, יש בעיות הבקעה לא פחות חמורות. רק 12 פעמים כבשה ובאחרונה איננה מגיעה למצבים ברחבה. דוד אמיגה היה מסורבך וכרגיל כסף), וכשחזר בנתניה – היה כבד ולא מאופס בבעיטותיו. לידו משחק צדוק מלכה, הרכש ממכבי חיפה. אינני יודע אם־רצה לשחק ביפו, אך דומה כי השחקן הזקוק להרבה כדורים תועים ומהומות ברחבה, מתבזבז ולא יצליח שם. כדורים כאלו לא ימצא ביפו, ומהומות – בקושי אחת בכמה משחקים.

שיטת ההתקפה של יפו מבוססת על גובה החלוצים (מדוע עופר דיגמי אינו מורץ בהרכב?) ועל זריזותם. כך הצליחו בקבוצה מזרחי וציפרוט (והאחרון רק לפעמים). לכן, קל כל־כך להבין מדוע נכנס צדוק ללחץ כבר לאחר משחקו השני בקבוצה. בראשון הוחלף בפתיחה (דיגמי נוגח טוב ממנו) ובשני, כשיפו התקיפה 3 פעמים בכל המשחק בנתניה, לא נגע כמעט בכדור. אין ספק, עבורו המרחק בין יפו לחיפה גדול מאותם 100 הקילומטרים שבמפה.

רכש מלכה: מתבזבז ביפו

אז מי יקח את המושכות וירתום את יפו לסוס שימשוך את הקבוצה מביצת התחתית? – בינתיים נושמים הבולגרים בצורה סדירה, כי יכנה וביתר ת"א "מסרבות" לנצל את הבעיות, מפסידות נקודות מדי שבת ושומרות על פער 5 הנקודות של יפו (מקום 15, 12 נקודות) מתוף המבטחים. מי בכלל מסוגל לקום ולהצהיר על מנהיגותו בקבוצה? – במגרש הרי אין כזה. לכן מתמוטטת יפו כמגדל קלפים לאחר שער טיפשי שהיא סופגת, אפילו בפתיחת המשחק.

שוק הקניות וההשאלות כבר נסגר. ביפו צריכים להכריז על מצב חרום. רק כך הופכים השחקנים רציניים אצלנו. אם לא יחול שינוי מהותי וקיצוני ביכולת ובמוטיבציה – הרי שהתופעה הבולגרית תחסר להסטוריית הכדורגל שלנו וגם לכולנו.

שכיר חרב

כך מגדיר עצמו ירון אדיב, טראבל־מייקר לא קטן, בלם בני־יהודה ■ מחשיב עצמו כבלם הטוב בארץ, אחרי אבי כהן ■ בביתו בגבעתיים נותן לך תחושה שהוא טיפוס אחר. שקול, פיקח ■ „שחקן חוזה" מגיל יניקה – כי כך ציווה לו אביו. מקפיד על כך חרף נדודיו הרבים מקבוצה לקבוצה ■ הולך בעקבות הדולארים – היכן שמשלמים יותר, שם יהיה ■ לא תאמינו, אבל הכדורגל איננו כל עולמו, לא מוכן שישתלט על חייו. „זה משעמם אותי" ■ איך התקלקלה לו העונה בירושלים ■ השבחים ללוד והנחיתה המחודשת בבית"ר ת"א ■ עכשיו טוב לו בשכונה ■ „לכל כדורגלן מגיעים אחוזי נכות"

אבי מורגנשטרן

ירון אדיב, 29 פלוס, מזכיר לך במבט ראשון את פול הוגן, הכוכב החרש של הקולנוע האוסטרלי: שיער שרוף מהשמש, מגולח למשעי. אבל אדיב, בישראל והוגן שוכר עכשיו לכבות בארה"ב, בזכות הסרט „דנדי קרוקודייל". אדיב ממשיך לרוץ בשכונת התקווה, או לחילופין ביבנה או בלוד.

אפשר לראות אותו כשכיר חרב ספורטיבי. למרות שזה נשמע לא הכי אסטטי. כך לפחות הוא רואה עצמו. מבחינתו, הכסף מדבר. לא מרגיש סנטימנטים לשום קבוצה. את הכדורגל, ראה כמקצוע כבר מגיל 10. מאז, מחליף מדים, בהתאם לדולרים שמניחים לפניו, בעת המשא ומתן. לא איכפת לו ללכת לקבוצות אפורות. העיקר שישלמו טוב. אדיב, מספיק הוגן כדי לומר זאת. אבל ממהר להרגיש, שבכל קבוצה, כשהוא עולה על המגרש, הוא נותן את כולו בשבתות. ואת זה אי אפשר לקחת ממנו. לאורך כל הקריירה שלו, נחשב לשחקן נשמה. אגרסיבי, איכפתניק.

הרחקה אחת בלבד

למרות שיש לו תדמית של טראבל־מייקר לא קטן ובלם קשוח מאד, הורחק אדיב רק פעם אחת בקריירה שלו – כשהיה בן שבע־עשרה וחצי. „זה הספיק לי. הרגשתי רע מאד. זה היה כששיחקתי בהפועל פ"ת, בעונה שהיא היתה בארצית. שחקן יריב ביזבז זמן ואחר כך פגע בי ללא כדור. החזרתי לו – ושנינו הורחקנו. מאז, אמרתי לעצמי, שאני לא אתן שירחיקו אותי מהמשחקים. זה לא תענוג גדול. ואני שמח שהצלחתי במשך 11 עונות לא לקבל אדום וגם לא להיות מורחק בגלל צהובים".

החל לשחק כדורגל בגיל 10, בהפועל רמת־גן. קרוב לבית. אביו, עסקן כדורגל ומאמן, דאג שבנו לא יהיה רכושה של אגודת הפועל רמת־גן. אדיב, מגיל יניקה, היה שחקן חוזה. דבר ללא תקדים, שבזמנו לא עורר הדים גדולים. לאורך כל הקריירה שלו, שמר על הפרינציפ של אבא. לכל קבוצה שעבר, הגיע כשחקן חוזה. דבר שאיפשר לו חופש תימרון גדול. אחר הכסף, כמובן.

הספיק לשחק בנערים של מכבי רמת־עמידר, חזר לנוער של רמת־גן ומשם ישר לבוגרים של הפועל פ"ת. שחקן חוזה בן 17 חצי. לך תאמין. בילה בפ"ת שלוש עונות. הוזמן גם לנבחרת הנוער.

יענקל'ה גרונדמן לקח אותו לבית"ר תל־אביב. מה זה לקח? – הניחו על השולחן הצעה כספית מפתה. אדיב, לא חשב פעמיים. לאורך כל השיחה איתו, בדירה בגבעתיים, אדיב נותן לך תחושה שהוא עוף זר בנוף הכדורגל המקומי. בחיי היום־יום רחוק מלהיות הטיפוס החם, שרץ אחר מגינים במגרש. בחור שקול, פיקח. לוקח את הדברים בפרופורציות הנכונות.

לא נושם כדורגל

אחרי הפסד, לא תראה אותו יושב בבית עם הראש באדמה. לא מסוג השחקנים שהכדורגל הוא כל עולמם. רחוק מזה. אפילו לא אוהב לראות כדורגל. זה משעמם אותו. נשמע מוזר, לא? – רק כאשר משחק, קורה לו משהו. אבל ברגע שנגמר המשחק, הוא פושט מעליו לא רק את הבגדים המיוזעים – את הכדורגל בכלל. חוזר הביתה ויוצא לבלות. לא משנה אם הפסיד או ניצח. הבהיר לכל מי שסובב אותו, שאסור לדבר איתו על כדורגל. בטח לא כאשר חוזר מהמשחק, כי זה פשוט מעצבן אותו. לא רוצה שהכדורגל ישתלט לו על החיים. יש לו הרבה דברים מעבר לכך. כמו ציור, או סוסים, או טולסטוי (ראה מסגרת).

בעונה הראשונה בבית"ר ת"א, שיחק בתפקיד זר לו – שחקן קישור. אחר כך, היה בלם אחורי. מצויין.

דיברו עליו כבעל כשרון גדול. אדיב, כך נדמה, לא רץ אחרי קריירה מזהירה. לא נושם כדורגל. עבד תמיד לצד הכדורגל.

„אם שחקן כדורגל היה עובד כמוני ובא אחר כך גם לאימונים, היה זוחל על ארבע בשבת. המזל שלי, שיש לי כושר טוב מאד. לא רק מכדורגל".

הסכסוך עם אליהו עופר

התחנה הבאה היתה קבוצת האחות מירושלים. אדיב, הצליח להתחבר עם השחקנים ולהיות אחד מעמודי התווך שלה, במחצית הראשונה של הליגה. כשהלך לבית"ר ירושלים, הזהירו אותו ששם, לא אוהבים רכש. אבל מסתבר שאדיב, יודע להתידד עם כולם. בכל קבוצה שעזב, משאיר חברים. גם בהנהלה, גם שחקנים וגם מאמנים. כך גם בירושלים – לבר מאחד: אליהו עופר. הפרשה ביניהם החלה בתבוסה הכואבת של בית"ר ירושלים מול מכבי נתניה. 6־0. אדיב היה בלם אחורי. במהלך המשחק, אפשר היה לראותו עולה בתדירות גבוהה לרחבה הנתנייתית. עובדה שנוצלה עד תום בידי חלוצי נתניה.

אחרי המשחק תקף עופר את אדיב והאשימו שהזניח את ההגנה ורצה להציל את המולדת. אדיב, כתמיד לא רץ לעיתונות. חושב שכדורגל זה ספורט ולא מלחמת עולם.

„אחרי המשחק ישבנו, יוסי מזרחי ואני, על המדרגות. הוא אמר לי: 'למה שמעת לאליהו עופר ועלית למעלה?' לא הגבתי על הדברים של עופר. אבל כל השחקנים שמעו בהוראות הטקטיות שהורה לי לעלות. בגלל זה, ההנהלה אפילו לא הענישה אותי. ידעו שאני צודק".

צודק או לא – עופר „הטיס" את אדיב מהקבוצה. ירון הפסיק להתאמן בהוראת מאמנו. אחר כך, ביקשו ממנו לחזור. תחילה ההנהלה ואחר כך עופר עצמו, בלי שהעיתונות תדע.

„במקביל, עופר השמיץ אותי וטען שחנן אזולאי יותר טוב ממני כבלם אחורי. חצי עונה התקלקלה לי בירושלים. אבל בסך הכל נהנתי שם. כשהתברר לי שעופר ממשיך עונה נוספת, לקחתי את הדברים שלי והלכתי. לא רציתי להיות איתו יחד", אומר אדיב.

ירון אדיב: חוץ מסוסים, שאני אוהב יותר מכדורגל, אני אוהב גם לצייר ולקרוא. חולם על חיי כפר. (צילומים: עדי אבישי)

מחמאות לגרונדמן

מירושלים נחת בלוד. תקופה שיש לו עלייה רק סופרלטיבים: „שיחקתי בכל המחזורים בליגה ובגביע עד חצי הגמר. זו היתה עונה מיוחדת. תשאל כל שחקן בלוד על העונה הראשונה בלאומית – ויגיד לך שהיא היתה מתוקה אפילו מעונת הזכייה בגביע. פשוט הלך לנו והיתה גם אוירה מיוחדת. כולם היו חברים, לא מעט בזכות כני רגב, שהוא מנהל מיוחד בכדורגל שלנו. חוץ מזה, אימן אותנו יענקל'ה גרונדמן, שאני רואה אותו כמאמן בה"א הידיעה בישראל – לא צועק, לא עומד עם שוט, נותן לשחקנים חופש פעולה ואתה חייב להצדיק אותו. לא יכולים לבגוד כמאמן שכזה".

אחרי עונה בלוד, שוב פתחה בית"ר ת"א חשבון צ'קים גדול יותר וירון אדיב חזר אליה. כבר כשהגיע, הבהיר לשרגא טופולנסקי, הבלם האחורי, שלא בא לגנוב ממנו את התפקיד. אדיב שיחק כבלם קדמי. אבל התוצאות לא היו מעודדות. ניסו להשאיר אותו, אפילו במחיר בלם אחורי. אדיב העדיף לעבור לבני יהודה, שהיתה כבר עם רגל וחצי בארצית. ראה בכך אתגר, מלבד כסף. למרות שאיתו הקבוצה הצליחה לצבור כפליים נקודות, היא נשרה לארצית. אדיב נשאר, יחד איתה. טוב לו בשכונה.

בתחילת העונה הנוכחית, נדמה היה שסיים את הקריירה שלו. פתח עסק עם אחיו. הכדוגל רק הפריע לו, וירון הודיע שהוא פורש. בני יהודה לחצו שיחזור. קובי סגל, הבלם הקדמי, אפילו אמר לו, שבלעדיו, הוא עוזב את הכדורגל. לאדיב, הכדורגל לא בער בעצמות.

„כשלא שיחקתי, זה לא עניין אותי. אפילו לא פתחתי עיתון. זה קצת מפליא, כי על המגרש אני רץ כמו מטורף, אבל אחר כך זה נגמר. זה לא סוף העולם, כשמפסידים. בסך הכל גם לנצח כל הזמן הופך לשיגרתי ומשעמם, לא?..." הוא שואל בחצי חיוך.

מס. 1 אחרי אבי כהן

חזר אחרי שהעסק עמד על הרגליים. ההגנה של בני־יהודה נראית בהתאם. אדיב, כשיא הצניעות, רואה את עצמו כבלם הטוב בארץ...למעט אבי כהן: „הוא בדרגה אחת מעל כולם, לפחות בצד הטכני. למרות שבצד ההגנתי, אני טוב ממנו. בסך הכל, אבי כהן בלם יותר טוב. אבל מלבדו, אני לא רואה בלם אחורי שמשתווה לי". הוא מאד נהנה לשחק עם קובי סגל: „עד שבאתי, הוא היה עוד שחקן בבני־יהודה. היום הוא לדעתי אחד הבלמים, הכי טובים בארץ. בעצם, הכי טוב. שיגעון של שחקן".

במשחק מול בית"ר ירושלים, התרוצץ אדיב כארי פצוע, עצבני, כמעט נרדף. היום הוא מוכן לחשוף רק חלק קטן מהסיפור שהביאו לטורים גבוהים: „אני לא רוצה לעורר שערוריה בקבוצה, אבל רק אומר שחבר הנהלה אחד, הכניס אותי ללחץ עצום, ממש לפני המשחק. הוא יודע במי המדובר. גם כך היה לחץ עצום לפני משחק חשוב כזה והוא עוד הוסיף על כך. למזלי, אחרי עשרים דקות, חזרתי לעצמי", אומר אדיב ומצית עוד סיגריית קנט.

לנבחרת הלאומית לא הגיע, רק לאולימפית – אבל זה לא ריתק אותו במיוחד. בשבילו הסמל לא אומר כל כך הרבה והאולימפית „ישבה" לו על הזנב, הפריעה לביזנס. ביקש שישחררו אותו. חוץ מזה הועידו אותו כבלם קדמי והוא מאד לא אוהב לשחק בתפקיד הזה. רק אחורי.

„לא אשחק לנצח"

מוטל'ה שפיגלר, הבטיח לו, כששיחק בבית"ר ת"א, שיקח אותו לצרפת. את אדיב זה לא עניין במיוחד. הוא עדיין סוחב עליו פציעה מתמשכת. יודע היטב שחוקי הכדורגל, כמו הספורט בכלל, אכזריים. ברגע שאתה נופל, אין מי שיעמוד לצידך.

„בכדורגל, אין סנטימנטים. כשאתה טוב כולם טובים איתך, כשלא הולך לך, בועטים לך בישבן ומעיפים אותך החוצה. בגלל זה דאגתי לקבל סכומי כסף גדולים. כי אני לא אשחק לנצח. חוץ מזה, כל שחקן, לדעתי, צריך לקבל אחוזי נכות. אין כדורגלן שפורש בריא".

נשאר לו לחלום רק על תואר. בקריירה הארוכה שלו, לא זכה באחד כזה וזה קצת חסר לו. עדיין לא ברור אם בעונה הקרובה יהיה על המגרש: „כמו ששחקן מקבל היום, לא נראה לי ששווה יהיה לשחק. הרבה כסף? – בכלל לא, לעומת מה שהכדורגלן מפסיד בשבתות. לא שווה להפסיד שבתות, כשכולם יוצאים לפיקניק, או בחורף כשכולם יושבים ליד התנור ואתה רץ בקור ובגשם, קופא ומקבל חבטות בכל הגוף. אני בקושי רואה את עמרי, הילד הקטן שלי. קם בשש בבוקר וחוזר הביתה בשש בערב. אני ממש לא יודע מה יהיה בעונה הבאה. נראה לי, שבכל מקרה אסיים את הקריירה בבני יהודה. טוב לי כאן".

אדיב, רעייתו והבן עומרי: „לא שווה להפסיד שבת בגלל הכדורגל. כשכולם יוצאים לפיקניק אני מזיע או רץ בבוץ בחורף".

[illegible]: ציור, סוסים וטולסטוי

[illegible]

אמריקה

תרבות הכדורסל מעולם
העניקה השראה בתחומים
– ועתה יש לנו בכמה
להקות של מעודדות וכרוזים
שמנסים לחקות את הנ.ב.א.
והמיכללות ■ התופעה

נ.ב.א. בישראל – לא רק
והטבעות־דאנק. האווירה השוררת כיום
רבים, בליגה, בפליי־אוף, בגביע –
השראתה מתרבות הכדורסל הטוב
מועדונים נעזרים בלהקות של מעודדות,
באקסטזה לאורך הקווים, כמו בנ.ב.א.
מוסיף בלי ספק צבע וחן רב. המעודדות
מתוצרת בית, הפעלולים שלהן
מיובאים מארה"ב. גם כרוזים יש
את הקהל בעת ש„מנגנים" את
בקיצור: מי שמחפש כיום היכן
ולבלות, יכול לעשות זאת בערב של
למשחק, יש גם קצת קרקס...

חלוצת האווירה הססגונית הזאת
חולון, שהחלה כבר לפני שלוש שנים
פסקי הזמן וההפסקות במשחקים
חינניות וחטובות גוף, לבושות בסגנון
של הלוס־אנג'לס לייקרס, אלה צבעם
מחולון, כפי שהם נקראים העונה.

מיכל פלח, מורה לחינוך גופני,
למחול במדרשה למורים לחינוך
וינגייט, היא הכוריוגראפית של נערות
חיברה ג'ינגל מיוחד, שנקלט בחולון
הום, היי הופ, חגיגה ממש, הנה הפועל
על המגרש". כאשר הג'ינגל מושמע
נסחף בשירה ובתרועות חצוצרות.

האווירה המיוחדת הזאת, מצאה חן
הפועל ת"א שהפקידו בידי מיכל

המעודדות של ה„אדומים". היא מודה שהיה לה קשה להדריך את התל־אביביות: „היתה לי בעיה מצפונית, מפני שעם הזמן נעשתי אוהדת נלהבת של חולון. אח"כ הבנתי שזוהי פרנסתי, ואני מתכוונת לפתח את העניין הזה".

להקת מעודדות נוספת פועלת במכבי חיפה. כולן בירוק. כבר שנה שניה. מודרכות בידי רעייתו של דני רום (שמילוביץ), לשעבר כוכב הכדורגל החיפני.

אבל לא רק מעודדות יש כיום באולמות הכדורסל – גם כרוזים, המשדרים לקהל את המשחק. על־פי העליות והירידות שחלות ביכולת הקבוצה הביתית, כך גם מתגנן קולם, בעת שהם קוראים לקהל לעודד את אליליו.

הוותיק בכרוזים בליגה הוא צחי פלד, לשעבר כדורסלן נבחרת ישראל והפועל חולון. שמונה עונות עסק בכך בהפועל ת"א. העונה חזר הביתה, לחולון.

צחי החל להשמיע קולו במגרשי הספורט, לפני עשר שנים, כאשר כדורסלני הסאברס שיחקו כאן. צחי שראה בחייו עשרות משחקים בנ.ב.א. מכיר בחשיבות הצגת השחקנים לפני משחק. השחקנים מקשיבים לניגון שמם והם מודים שצחי מטריף אותם, כאשר הם שומעים שמם מהדהד באולם. פלד מאמין ש„הטון עושה את המוסיקה ואת המשחק". השמות המתנגנים לו ביותר הם לארי בירד וד"ר ג'יי. צחי הציגם ביד־אליהו, לפני כמה שנים, כאשר הגדולים הללו ערכו כאן הופעות ראווה. הד"ר אהב את הביצועים של צחי ליד המיקרופון – ובתום הביקור בישראל השאיר ד"ר ג'יי מזכרת: תמונה שלו ועליה ההקדשה „לקול הזהב שמזכיר לי את הספקטרום". כאן בארץ מתנגנים לו שמותיהם של

מייק לארגי, לאבן מרסר, קני „אנימל" באניסטר ודייוי „שאפט" בארמור.

משהו מהטון של פלד מזכיר את הכרוז הנודע בארה"ב, דייב זינקוף ז"ל, שהרעיד בקולו את הספקטרום של פילדלפיה. זינקוף היה „מוסד" בתחום הזה. פלד למד ממנו – לשים את הדגשים על ההברה האמצעית בשם. אחרי שבועיים בחברת הרב־אמן בהנחיית מעמדים מהסוג הזה, נדבק צחי בניגון האמריקני.

תלמיד אחר של זינקוף, כיכב העונה בהפועל ת"א – זה אריק הניג פרשן הנ.ב.א., שהחל בג'וב הזה רק השנה. מדיניותו המוצהרת: לעשות הכל כדי שהקהל יתבדר. „אני מושך את השמות עד כמה שאני מסוגל. ניסיתי לעורר את הקהל באוסישקין, אך אחד המשקיפים אסר עלי. הוא איים שאם עוד

צחי פלד: הוותיק בחבורה

פעם אבקש מהקהל לעודד את הקבוצה, ישרוק לעבירה טכנית נגד המארחת. האמת היא, שקשה עדיין לעורר את הקהל השמרני של הפועל ת"א".

חברין שביקרו בעבר במשחקי הפילדלפיה 76, העיר לו שהוא עדיין לא „זינקי" מספיק. „זה קצת יומרני, להידמות ל'זינק' הגדול", אבל הניג מנסה להשתפר.

רפי גינת („כלבוטק", „שידור חוזר") הוא הכרוז הקבוע של מכבי ת"א, ביד־אליהו, במשחקי גביע אירופה ואילו בליגה עושים זאת ד"ר צבי רול ורוני שטייניץ. במכבי חיפה הכרוז הוא אורי ירון ובהפועל ירושלים – ציון תורג'מן, לשעבר מכוכבי בית"ר ירושלים...

רפי גינת: בגביע אירופה

המעודדות של ה„אדומים". שם העסק
במקצת. ה„פמפמים" הוזמנו בארה"ב –
הגיעו. הם כדרך, אומרים בהפועל ת"א,
עומדת להסתיים – וכנראה שהציוד הזה
טוב רק לעונה הבאה.
מיכל הבטיחה להכין „שאו"

המעודדות של „האדומים". הציוד מארה"ב

זו ילדותו השנייה

כשצנחה הפועל רמת־גן אל קרשי הכדורסל הישראלי, נדמה היה שזה גם סוף דרכו המקצועית של הסמל הוותיק שלה – סטיב שלכטר ■ הרבה נחישות, עם אופי חזק, החזירו את העולה הוותיק בחזרה לאור הזרקורים, במכבי חיפה, שם הוא פורח מחדש ■ בגיל 33 מבטיח סטיב שזה עדיין לא סוף הקאריירה ■ לא מפריע לפיזיותראפיסט הגבוה שהוא מבוגר מרוב חבריו החדשים: „הייתי יוצא לבלות עם כל אחד מהם בגאווה...”

יונתן הללי

„הם באים לעשות כסף ולברוח” – אומרים פעמים רבות על כדורסלנים אמריקנים רבים הבאים לככב בקבוצות ישראליות. להוציא אולי את טל ברודי, קשה לומר שהתיאור הנ"ל מוגזם.

את סטיב שלכטר, כדורסלן מכבי חיפה בעונה זו, והפועל רמת־גן מאז הגיע ארצה לפני 10 שנים, לא מעניינת הסטיגמה: „אני לא מבין מרוע כולם חושבים שכדורסלן יהודי המגיע לשחק בארץ חייב להישאר כאן לכל חייו. אבל כמו שאני לא מבין את זה, אני מבין עוד פחות מרוע מי שחושב שכל עניינו בישראל הוא כדורסל בלבד, מצהיר בראש חוצות שהארץ הזאת היא ביתו היחיד... יש בכך חוסר הגינות...”

שלכטר עדיין בשיאה של הקאריירה הספורטיבית שלו בארץ. במכבי חיפה יידעו לספר. למרות שעדיין לא עמד במבחן העיקרי שרבים לפניו כשלו בו, רומה כי סופה של הקאריירה הספורטיבית של שלכטר ככדורסלן, תהיה תחילתם של חיים חדשים ולא פחות מגוונים במישורים רבים, ושימו לב, שלכטר מתחייב „רק בישראל” ולנו אין סיבה לפקפק בהצהרה זו.

לארץ הגיע שלכטר ביוני 1976. הוא עשה זאת בהמלצת שני כדורסלנים יהודים, בוב נק וקן הלפון, ששיחקו בהפועל ירושלים ועם חזרתם לארה"ב המליצו בפניו על משהו ששווה נסיון. אילן זוהר, שחקן נבחרת ישראל בעבר, עזר לשלכטר להגיע להחלטה לעלות. „כשהייתי בארה"ב שמעתי על ארבע קבוצות כדורסל ישראליות: הפועל ת"א, הפועל ר"ג, הפועל ובית"ר ירושלים. הייתי רק בן 21, ועמדתי לפני סיום לימודי בקולג'. לאנ.ב.א לא התקבלתי, ואז החלטתי לנסות ולראות מה זה כדורסל ישראלי. האמת היא שחשבתי רק על כדורסל, ולא על שום דבר אחר בארץ”. סטיב הצטרף להפועל ר"ג. השידוך עלה יפה. צעדיו הראשונים בארץ היו מהירים, וכעבור זמן־מה מחליט סטיב להתבסס בארץ הקודש. „הלכתי על הפרוייקט הזה שקוראים לו 'ישראל' ברצינות”. השלב הבא היה אולפן. „חשוב היה לי להבין את הסביבה, וחשוב יותר היה שהסביבה תבין אותי. בלי לדעת עברית הכל היה על הזמן כאן”.

פיזיותראפיסט מוסמך

לאחר מכן השלים את לימודיו האקדמאים ורכש לעצמו תואר ראשון בחינוך גופני. הוא לא הסתפק בזה והמשיך ללמוד, הפעם פיזיותראפיה. היום הוא פיזיותראפיסט מוסמך, מקצוע בו הוא עסוק בעצם ימים אלו כעובד קופת חולים מכבי. סטיב מתחיל לשלוט בשפה העברית, והביטחון הרב שהוא רוכש נותן את אותותיו גם על הפארקט. אחר־כך יצא לו להכיר את חברתו של ג'ון ויליס, מרים, יהודייה שוייצית שהגיעה לארץ כמתנדבת בקיבוץ. אחרי זמן היא הפכה לאישתו של סטיב. הוא בטוח שג'ון לא כועס...

עם אשתו יכול סטיב לדבר רק על ביקורי־מולדת בארה"ב. על חורה לאמריקה – אסור לדבר בחברתה. כיום מתגורר הזוג עם ג'רמי (6), אן (5) וקארין (שנה), במושב בית־יצחק שבשרון. נוח להם עם השקט והפרטיות של המושב. בכדורסל עובד סטיב בחיפה.

הכיף שלו הוא לבוא הביתה ולקבל את הילדים שקופצים עליו: „מי צריך יותר מזה?... גם שני כלבי המשפחה מקבלים את האבא בשמחה רבה. אביו של שלכטר, פסיכולוג ילדים, ואימו, מזכירה בכירה, עוקבים אחרי בנם לאורך השנים. אחיו הוא 'ביזנס מן'. „גם אחי הוא בחור גבוה, אבל אין לו שום קשר עם כדורסל”. את האהבה לספורט ינק מהבית. אבא היה שופט כדורסל, מאמן בייסבול ואוהד פוטבול שרוף.

שלכטר אוהב את הספורט אהבה אמיתית. את הפגישה עמו העדיף שנערוך בהיכל הספורט של רוממה, בחיפה, ולא על כוס קפה בעיר. אחרי אימון ממושך הוא עסוק עדיין באימוני כושר. הראיון, על כן, נערך בחדר הכושר.

סטיב, תעודת זהות

שם מלא: סטיב אהרון שלכטר.
תאריך לידה: 30.6.1954
גובה: 2.07 מטר.
צבע שיער: חום־שחור.
צבע עיניים: כחול.
סימן אופייני: שפם.
כדורסלן נערץ: קארים עבדול ג'אבר.
כדורסלן מושלם: לארי בירד.
דמות פוליטית: שמעון פרס.
זהות פוליטית: מערכניק.
הופעות בנבחרת: 75.
אהבות: אשה וילדים.
שאיפות: לשחק כדורסל כמה שיותר.

„כדורסלן העונה” – כבוד גדול

שנה של התאקלמות, וכשנה שלאחר מכן סטיב שלכטר הוא כבר „כדורסלן העונה” של עיתונות הספורט. „זה היה הישג גדול” – הוא נזכר בהתרגשות. „באותה שנה כיכבו בארץ שחקנים מעולים כמו סילבר ובואטרייט במכבי, שכמו תמיד היתה גם אלופה, ולהיבחר היה כבוד גדול מאוד עבורי... כשהודיעו לי מ„מעריב” על הבחירה עבר בי רעד מלווה בהתרגשות, גלי חום וקור...”

הזמן עשה את שלו. הליגה הלאומית נפתחה לזרים. את שרביט האימון ברמת־גן קיבל לידיו האמריקני איינן דאנקן, שצירף לשורות רמת־גן כדורסלן אמריקני נוסף, ניל וולק, ויחד עמו המשיכה רמת־גן לצבור תנופה. מאוחר יותר הצטרפו לקבוצה גם מוסקוביץ וגורן, וההתקדמות נמשכה. „אז רמת־גן היתה אימפריה של ממש” – נזכר סטיב.

כמו כל יהודי טוב, סבור שלכטר שלא יכול להיות רק טוב, והוא, אישית, משלם את המחיר. פציעה ביד משלחת אותו מבית החולים אל הספסל למשך כחצי שנה. אחר־כך הוא גם מנופה מסגל הנבחרת הלאומית, שם היה עם הזמן לשחקן תמי־שייה כמעט קבוע. ההחל־טה פגעה בו קשות. הוא היה בטוח שעוד יש לו מה לתרום.

גם אחרי שעתיים של אימון מפרך ממשיך שלכטר באימוני כושר אישיים: בגיל 33 צריך כנראה לעבוד קשה יותר משאר ילדי מקבוצה...

האמריקניזציה הגוברת בכדורסל הישראלי מוצאת את הפועל ר"ג בתנופה גדולה. כמובן, רק עד הסף של משחקי גמר ופליי־אוף וגביע מול מכבי, ו... הפסד בהם) ובכל ההישגים סטיב הוא אחד השותפים הבכי־רים.

אחר־כך הגיע גם תורו של המשבר. הפעם זה של הקבוצה הרמת־גנית. הכל החל בניהול הכושל. ההידרדרות היתה מהירה מאוד בדרך למטה. סטיב רצה לעזוב כבר בשנה שעברה, אבל נאלץ להמשיך, מכיוון שהיה לו ברור כי רק כך יוכל לקבל חלק מהכספים הרבים שהגיעו לו. זו היתה עונה קשה – הוא נזכר. בסך הכל „היו לי 8 שנים נפלאות, שגם שנתיים רעות לא הצליחו להפוך מתוק למר...”

אז הוא נפרד סופית מהפועל ר"ג, אבל עדיין לא מהכדורסל. השלב הבא היה כמובן מכבי חיפה. „היה זה צעד נבון מצידי לעבור לחיפה, לא פחות נבון מבחינתה של חיפה לרכוש אותי...” – הוא אומר בחיוך.

לא מפריעה לסטיב העובדה שהוא מבוגר בכמעט 10 שנים (בממוצע) משחקניה הצעירים של מכבי חיפה. „הם אומנם צעירים, פיזית, אבל מבוגרים מאוד בנפשם... הייתי יוצא לבלות עם כל אחד מהם, בגאווה...” סטיב רואה את התקופה החיפנית שלו כתחילתה של דרך חדשה, אבל הוא יודע שאחרי כל־כך הרבה שנים הוא כבר לא צריך לעמוד תחת זכוכית מגדלת. „אני כבר לא צריך להוכיח דבר...”

גם בגיל 33 משוכנע שלכטר שיש לו עוד מה לתרום למכבי חיפה. מספיק לו להשתלב כ־20 דקות בכל משחק, לתעים גם פחות מזה, כיום כשחקן מחליף בלבד, לא פותח בחמישיה הראשונה. אבל עדיין אינו חושב על פרישה.

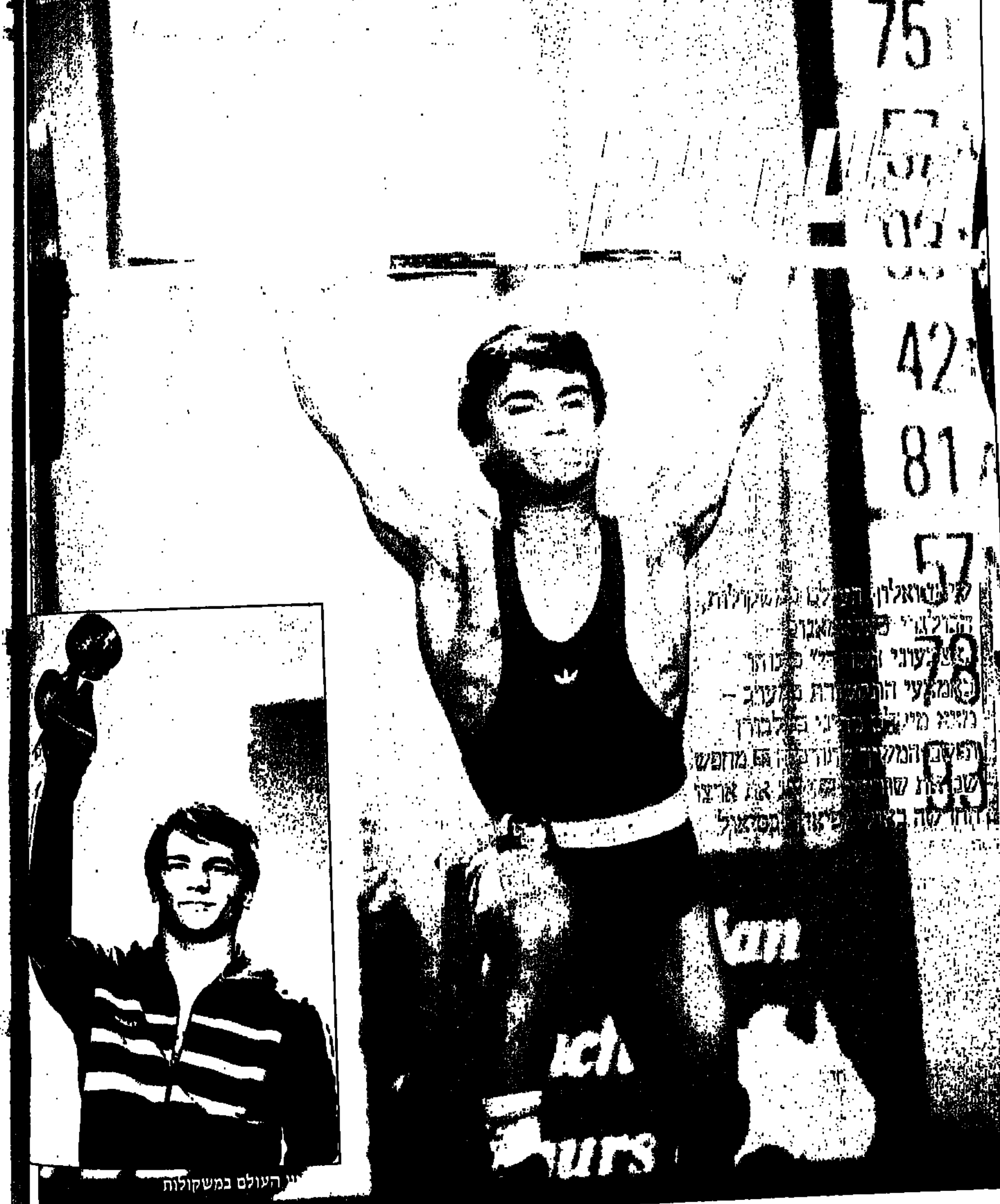
סטיב שלכטר, כדורסלן אמריקני ש„עשה עליה”, שמורת טבע. פרח מוגן, ישראלי לכל דבר.

„נכס שההשקעה בו תניב רק רווחים...”

„אדם נפלא, חרוץ, ישר וחביב, כדורסלן מעולה והרכש הישראלי הטוב ביותר של העונה” – מגדיר מאמן מכבי חיפה פנחס גרשון את הניכו סטיב שלכטר.

גרשון מרגיש: „שלכטר הוא אישיות ספורטיבית מדרגה ראשונה. לקבוצה כמו מכבי חיפה, שרוב שחקניה הם 'ילדים' חשוב שדמות כשלכטר תהיה נוכחת על המגרש. מנהיגותו ונסיונו הם נכס לכדורסל בישראל, וכמובן למכבי חיפה”.

לצל"ש מיוחד ראוי יו"ר מחלקת הכדורסל של מכבי חיפה אבנר יוסף, שככר לפני כשנתיים גמלה בליבו ההחלטה להביא את שלכטר לעיר הכרמל. „הוא הישראלי־האמריקני הראוי להימנות על סגל הקבוצה” – טען יוסף בשעתו. אחר־כך גם פעל והצליח להביאו לבסוף למועדון: „זהו נכס שההשקעה בו תניב רק רווחים” – הוא אומר היום.

...י העולם במשקולות

שירות „גאמא"

בעיני רבים זו היתה אחת המהלומות הכבדות ביותר שספג הספורט הקומוניסטי אי פעם: נחום (או נעים) שאלאמאנוב, 19, אלוף העולם ושיאן העולם במשקולות, בולגרי ממוצא תורכי שחוייב לשנות את שמו מסולימאנוב, בעל הצליל המוסלמי לשאלאמאנוב – היותר בולגרי־סלאווי – ערק לפני כחודשיים באוסטרליה ואחר כך קיבל מיקלט פוליטי בתורכיה. הפרשה זכתה באוסטרליה ובחלק ממדינות אירופה לסיקור נרחב מאד. אצלנו, היא קצת נעלמה.

יממה אחר ששיפר את שיאו העולמי בהנפה, במסגרת תחרויות גביע העולם במשקולות – ובעקבות זאת זכה בגביע היוקרתי הזה בפעם השלישית בקריירה שלו – נעלם שאלאמאנוב ממשלחתו ואחר כך ביקש מיקלט מדיני במלבורן. באמצעי התקשורת כינוהו „אצבעוני השרירי", עקב קומתו הקטנה ושרידיו המרשימים. הוא תיחר במשקל 60 ק"ג והניף 148 ק"ג בנסיונו השני – שיפור של חצי ק"ג לשיאו העולמי שקבע שלושה שבועות קודם לתחרות זאת. מיד אחר כך ניסה לשפר עוד שני שיאים משלו, בדחיקה ובדו־סגנון, אך נכשל פעמיים. יעדו היה 190 ק"ג. הוא נאלץ לדחות למועד אחר את הנסיון להסתער על השיא הזה. עתה ינסה זאת כנראה, בתורכיה.

כערב שלאחר התחרות עוד הספיק להשתתף בקבלת פנים – ואחר כך „תפס רגליים" ונעלם. ראשי משלחתו הקימו קול צעקה. גייסו את משטרת מלבורן ובלשים לחפש אחריו. אבל הצעיר הנמרץ הזה, הדובר רק תורכית ובולגרית, „נחת" בחשאי במשטרת מדינת ויקטוריה וביקש שם עזרה. אחר כך התברר כי בשעות שבהן הסתתר, קיבל סיוע מבני הקהילה התורכית במלבורן ובעזרתם יצא אחר כך לתורכיה, שם נתקבל בזרועות פתוחות. מעתה, לפחות בתקופה הקרובה, יהיה שאלאמאנוב כלי שרת לתעמולה נגד בולגריה, המנסה בתקיפות ובאכזריות לדכא את המיעוט התורכי שחי בתחומה ולחייבו להיטמע בחברה הבולגרית־סלאווית.

מה יהיה גורלו כספורטאי? – על פי החוקה הבין לאומית הוא לא יהיה כשיר לייצג את ארצו החדשה, תורכיה, אלא רק בעוד שנה. לפיכך לא יוכל להופיע השנה באליפות העולם, אבל יהיה חופשי להופיע באולימפיארת סיאול 88'. שם יהיה בלי ספק מועמד רציני ביותר למדליית זהב.

לדברי מקורות תורכיים במלבורן תיכנן שאלאמאנוב בקפידה רבה את עריקתו. יתר על כן בני הקהילה התורכית באוסטרליה סיפרו שהיו משוכנעים שהצעיר הזה יבצע זממו בביקור הנוכחי – והתארגנו לשם כך, כדי לסייע לו. „יש לו כאן ידידים רבים", סיפרו תורכים החיים באוסטרליה. אלא ששאלאמאנוב לא החזיק מעמד זמן רב במלבורן – וחיפש את שורשיו, בתורכיה דווקא. בעיקר מחמת קשיי השפה.

כדורסל+

משה לרר

מוטי ארואסטי (מימין) מול כריסטיאן אורטגה במשחק ההפסד המרגיז באורתז. התמונה יכולה לחזור על עצמה גם הערב, אבל מה עם התוצאה ?

בלי מחמאות; בלי השמצות

בחיין של אוהד כדורסל יש רגעים שבהם הוא רוצה לשתף את כל העולם בשמחתו. רגע שכזה היה לי ביום חמישי בשבוע שעבר, בסביבות השעה 11 בלילה. לו יכולתי לצלצל לרבים ככל האפשר ולבשר על נצחון מכבי במילאנו – הייתי עושה זאת בחפץ לב ובלי חשבון. אבל כל מי שצריך לדעת – ידע, וכך נסתגרה השמחה בד' אמותי. קמתי בבוקר עם שיר חדש בלב. שיר הגמר.

מכבי ת"א כבר סיפקה לנו בעבר כמה וכמה רגעי שמחה. במושגי נצחונות בספורט – אין הנצחון במילאנו עולה בחשיבותו על הנצחון בגמר הראשון, אפריל 77', על מובילג'ירג'י בבלגראד. מבחינה לאומית – אין דומה לנצחון הראשון על צ.ס.ק.א. בוירטון, אף הוא ב„שנת הזהב" של 77'.

במה אם כן חשיבותו של הנצחון במילאנו ?

חשיבותו בניפוץ האגדה ש„במילאנו אי אפשר לנצח". להזכיר לכולם שעד לפני שנתיים (בנצחון על „באנקו" ברומא) לא ידעה מכבי נצחון בארץ המגף.

הנצחון במילאנו גילה את הפן הדינאמי של הספורט. מכבי יכולה להיות מושפלת כאן, ביד־אליהו, מול אותה „טרסר", והנה כעבור מספר מחזורים, עומדת „טרסר" לפני אותה שוקת שבורה.

זה במישור הבין־לאומי. בארץ, יכולה מכבי להפסיד להפועל חולון. באה הפועל חיפה ומנצחת את חולון בביתה. ממש חד־גדיא...

אני רוצה לכבד את בקשת אנשי מכבי ת"א – אל תרוממו אותנו אחרי נצחון ואל תשפילונו בעקבות הפסד – ולכן ננהג איפוק מירבי באותו נצחון במילאנו, שעם כל הכבוד לו – גם לקח גדול בצידו.

והלקח החשוב מכל הוא: לא להיתפס לשאננות, שעות ספורות לפני המשחק עם אורתז, הערב ביד־אליהו.

לא לי לעשות את חשבון הרווח וההפסד של המילאנזים. התבוננתי שוב ושוב בפניו המיוסרות של מאמנם, דן פטרסון, כדי להבין שבערב כזה – שום דבר כבר לא יבוא לעזרו, אפילו לא בוב מקאדו. היה זה אחד מהלילות הללו, שבהם שום דבר לא יצלח בידיך. הדבר הטוב ביותר לעשותו הוא ללכת למיטה, וגם שם יש צורך להיזהר לא ליפול ממנה...

מכבי באה למילאנו עם רמת ציפיות נמוכה. ל„טרסר" לא היו עד כה בעיות בבית. אחרי נצחונה בתל־אביב – לא נראתה שום סיבה בעולם שלא תחזור עליו גם בביתה.

אבל הספורט לא היה ספורט אילו התנהל הכל על מי מנוחות. וכך שקעה „טרסר", בעולם הנצחונות, בלי לשים לעובדה שממול ניצבת קבוצה, גם היא בשר ודם, גם היא עם שני שחורים בהרכבה, גם היא יודעת מה היא רוצה.

ומכבי של יום חמישי שעבר היתה קבוצת־חלומותיו של כל מאמן. לוחמת, שאפתנית, מדוייקת, צייתנית ובעיקר – מצליחה.

אם להמחיש בגראף את דרכה של מכבי העונה בגביע אירופה, נכון יהיה לומר שמכבי התנהלה לאורך מישור מסויים, עם סטיות קלות כלפי מעלה ומטה, הקבוצות האחרות, בעיקר אלו מן המצליחות השנה, החלו בקול תרועה, וכאשר נקרתה לפניהן התאונה הראשונה, הן החלו לרדת לכיוון המישור. או שם – הן פוגשות את מכבי, שמאז הנצחון על ז'אלגיריס, במשחק השני בבריסל – ידעה נצחונות בלבד (ריאל מדריד בבית, זאדאר ומילאנו בחוץ).

מכבי נמצאת איפוא במישור הנצחונות וטוב יהיה אם שחקניה יראו הערב את אורתז בפרופורציה הנכונה, עם כל התקלות הצפויות והבלתי צפויות.

ניחושי ההמשך שלי – טובים או רעים כמו של כל אחד. אסור לשכוח שמכבי, אחרי הערב, תיוותר עם משחק אחד בלבד (במדריד), שעה של„טרסר" ולאורתז נכונו עוד שניים. רק אחרי משחקי הערב – תובהר התמונה יותר, אם כי סביר להניח ששתי הפינאליסטיות שיופיעו ב־2 באפריל בגמר בלוזאן, יבואו מן השלישייה המובילה את הטבלה כרגע – מכבי, מילאנו ואורתז, וגם „סביר להניח" אינה אלא בבחינת הנחה בלבד.

לעתים קרובות – וזה הדבר היפה שבספורט – מוזרות ונפלאות הן דרכי הכדורסל. כל מי שהיה מצביע בתחילת העונה על אורתז כעל אחת משתי הפינאלסיטיות – הייתי שולח אותו לרופא. אילו לקח מישהו, בחשבון מוקדם נצחון של זאדאר בקובנה – הייתי רואה בו כמי שניחש 14 בטוטו. ובכל זאת – יש כאלה שזוכים בטוטו מדי שבוע, ובמציאות שאינה תואמת תמיד את המחשבה ההגיונית והמפוכחת – יכולה זאדאר להביס את ז'אלגיריס בקובנה. מי שראה כאן ושם את זאדאר מול מכבי – אינו מבין בדיוק כיצד זה קורה.

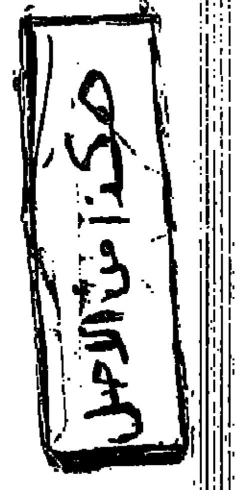
וזה קרה.

תורת היחסיות ו„האילו" בספורט אינה תופסת כאן. מכבי – ז'אלגיריס 1־1; מכבי – זאדר 2־0; זאדאר – ז'אלגיריס 2־0; אורתז – ריאל 2־0; מכבי – ריאל 1־0; אורתז – מכבי 1־0 1...?

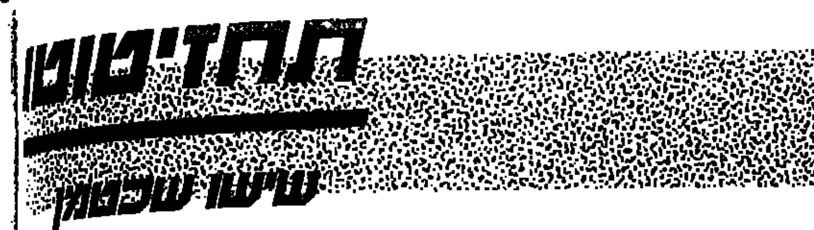
הרבה תלוי בסימן השאלה האחרון. השוואת יחס הנצחונות עם אורתז עשוייה להעניק למכבי שבוע נוסף בראשות הטבלה.

השבוע הבא יהיה השבוע שבו תהיינה מכבי וז'אלגיריס חופשיות ממשחק. הן כבר מילאו חובן למחזור הזה בחודש שעבר, במפגש הכפול בבריסל. עוד שבוע של פחדים ותקוות יפקדו את „טרסר", שתתארח אצל ריאל במדריד, ואת אורתז, שתארח את זאדאר. ז'אלגיריס עומדת להיפרד לא רק מן הגמר האירופי, אלא אף מתוארה הלאומי (צ.ס.ק.א. שוב בתמונה). מכבי, בשבוע של חופשה, תצפה, כמו כולנו, לתוצאות.

עוד שבוע של מריטת עצבים. אבל מה הינו עושים בלעדי זה ?...

תחזית למחזור 26

1. הפועל פ״ת - מכבי יבנה. האלופה מול הסינדרלה של הליגה ואולי מאכזבת העונה מול הנלחמת על מקומה בלאומית, מציגה כדורגל טוב אך לא משיגה נקודות. משולש.

2. כפר־סבא - מכבי ת״א. בסיבוב הראשון ניצחה כפ״ס 2־1 בבלומפילד והראתה אז למכבי איך צריך לשחק. בינתיים השתפרה מכבי מעט וכפ״ס נחלשה מעט. כל תוצאה אפשרית.

3. באר־שבע - מכבי נתניה. שתי שכנות בטבלה ושתיהן מול הקו האדום. תיקו נראה סביר ביותר, כמו בסיבוב הראשון (1־1) ואשתקד (0־0), אך גם נצחון של אחת מהן לא יפתיע. 2,X,1.

4. מכבי יפו - הפועל פ״ת. 14 נקודות ו־11 מקומות בטבלה מפרידים בין השתיים. אשתקד היה הנצחון על פ״ת (1־0) חלק ממסע ההתאוששות של יפו. השנה זה איננו נראה כל כך סביר, אבל בכל זאת אפשרי. עוד משולש.

5. לוד - מכבי פ״ת. השיטה של לוד השנה היא „מלחמה בחוץ וכדורגל בבית". היא יודעת לעשות גם זאת וגם זאת ולכן תיזכה השבת ב־3 נקודות.

6. בית״ר נתניה - בני יהודה. טוב שיש משחק אחד שלא קשה לנחש. 2. ושמתם לב: כך גם כתבתי כשבוע שעבר?...)

7. בית״ר ת״א - מכבי יפו. קשה להאמין שתצוגות הנפל של קבוצה גדולה כמכבי חיפה יימשכו. גם בסיבוב הראשון ניצחה חיפה 3־1. לכן 2 – ונקווה שלא נטעה.

8. שמשון - בית״ר ירושלים. מדוע משחק זה אחרון במשחקי הלאומית בטופס? – אנחנו והגששים חושבים: „אין גדולה כמו בית״ר". 2,X במשחק ביתי לשתיהן.

9. הפועל חיפה - עמידר. לפני כארבע שנים, בחיפה, זכתה עמידר בכרטיס ללאומית. השיגה אז נצחון קל על הפועל. לקבוצה הרמת־גנית „מומחיות" במשימות מיוחדות. חיפה תצטרך להתאושש מההפסד בירושלים אם תרצה לחזור ללאומית.2,1.

10. עכו - הכח. במגרשה, עכו היא מן הטובות בארץ. הכח רק מפריעה לשחק. אם תצליח – יסתיים המשחק בתיקו. אם לא – תזכה בו עכו.

11. טבריה - בית״ר רמלה. האורחת ניצחה בסיבוב הראשון 1־0. כארצית, נצחון חוץ נדיר. הוסיפו לזה את יכולתה של רמלה באחרונה – ותקבלו 1.

12. שעריים - מרמורק. ב־30 השנים האחרונות מדברים ברחובות על איחוד. בינתיים לא מתממש. במקום זאת יש שם תפוזים ודרבי. כמו בכל דרבי – משולש.

13. הפועל ירושלים - בית״ר נהריה. בסיבוב הראשון ניצחה נהריה 1־0 והיה זה אחד מארבעה הפסדים רצופים של הלאומית לשעבר. עכשיו מרובר בקבוצה שונה, עם מאמן אחר ו...נקודה אחת מהמקום הראשון.

14. הפועל ר״ג - בית שאן. נראה כמו מפגש של מרכז הטבלה אבל לליגה הארצית השנה אין מרכז, רק תחתית. אולי נצחון ביתי, אולי תיקו. X,1.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־18)

	קבוצה	שערים	נק'
1.	בית״ר ירושלים	19-40	41
2.	בני־יהודה ת״א	14-22	30
3.	מכבי תל־אביב	14-29	28
4.	הפועל כפר־סבא	18-24	28
5.	הפועל פתח־תקוה	16-22	26
6.	שמשון ת״א	10-16	26
7.	הפועל לוד	10-17	25
8.	מכבי פתח־תקוה	14-19	25
9.	הפועל תל־אביב	13-16	25
10.	מכבי חיפה	13-15	25
11.	מכבי נתניה	22-19	24
12.	הפועל באר־שבע	12-10	21
13.	בית״ר תל־אביב	27-18	17
14.	מכבי יבנה	21-13	16
15.	מכבי יפו	29-12	12
16.	בית״ר נתניה	48- 8	7

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־18)

	קבוצה	שערים	נק'
1.	הפועל חיפה	12-22	31
2.	הפועל חדרה	18-26	31
3.	צפרירים חולון	9-19	30
4.	הפועל ירושלים	19-23	30
5.	הפועל יהוד	17-22	29
6.	הפועל עכו	17-21	26
7.	מכבי עמידר	18-15	25
8.	מכבי שעריים	10-15	24
9.	הפועל רמת־גן	11-10	23
10.	הפועל טבריה	24-23	22
11.	הפועל בית־שאן	21-18	22
12.	הפועל מרמורק	26-21	20
13.	בית״ר רמלה	20-14	20
14.	הכח רמת־גן	19-11	18
15.	בית״ר נהריה	18-12	16
16.	הפועל דימונה	26-13	12

הצעות השבוע

שיטות מלאות

משחק	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
1	x,1	x	2,1	2,x,1
2	2,1	1	2,x	1
3	x,1	x,1	2,1	1
4	1	2,x	1	1
5	x,1	x,1	1	1
6	2	1	2	2
7	x,1	x	2,1	2,x,1
8	2	x,1	2,1	2,x
9	1	x	1	1
10	2	2,x	2	2,1
11	x	x	x,1	2
12	2	2,1	2	2,x,1
13	1	2	x,1	2,1
14	x	1	x,1	x,1
שלשות	–	–	–	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

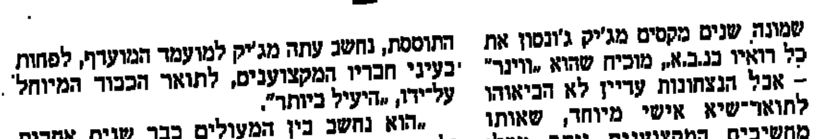
שיטה מצומצמת

משחק	בסיס	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	2,x,1	2	x	1	2	x	1	2	x	1
2	2,x,1	x	1	2	1	2	x	2	x	1
3	2,x,1	1	2	x	x	1	2	2	x	1
4	2,x,1	2	2	2	x	x	x	1	1	1
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
6	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
7	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
8	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x	2,x
9	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1	2,1
10	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1	2,x,1
13	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
14	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1	x,1

שלשות: 5
כפולים: 4
3888 טורים מלא
32 טורים בשיטה המצומצמת.

העונה, יותר מבעבר, ממחיש מג'יק ג'ונסון מדוע מכנים אותו „הקסם השחור" ■ בעיני רבים הוא מס. 1, גבוה מכל השאר, ממש הר ■ יש סבורים שייבחר ל־MVP של השנה. מגיע לו

הר הקסמים

שמונה שנים מקסים מג'יק ג'ונסון את כל רואיו בנ.ב.א., מוכיח שהוא „ווינר" – אבל הנצחונות עדיין לא הביאוהו לתואר־שיא אישי מיוחד, שאותו מחשיבים המקצוענים יותר מכל: ה־MVP, כלומר היעיל ביותר, של הליגה.

בשבוע שעבר, רק כדוגמא אחת מרבות, קלע מג'יק 39 נקודות, כאשר הלייקרס הפכו על פיו פיגור של 17 נקודות ברבע השלישי לנצחון 103־106 על האלופה, בוסטון סלטיקס. מג'יק קלע בשלוש דקות 8 נקודות, ירה סל מ־6 מטר כשנותרו 23 שניות לסיום והצעיד בתצוגת־שיא זו את הלייקרס לנצחון ה־38 שלה כ־50 משחקיה העונה, מה שהעניק לה מיידית את המאזן הטוב בליגה.

לאחר כל סל הוא התנהג כילד קטן – קפץ וצהל בהתלהבות גדולה והלהיב בכך עוד יותר את הקהל הביתי שלו. אחר כך אמר למיקרופונים: „זה היה ערב נפלא נגד הטובה ביותר". פאט ריליי אמר על משחקו: „הוא היה רוח הקרב, הסיפירט של המשחק".

התפוקה עלתה

השנה, גם נוכח העובדה שתגביר את תפוקת הנקודות שלו בהשוואה לעבר – בנוסף לשאר תפקידיו על הפארקטכמנהיג החבורה הקליפורנית התוססת, נחשב עתה מג'יק למועמד המועדף, לפחות בעיני חבריו המקצוענים, לתואר הכבוד המיוחל עלידו, „היעיל ביותר".

„הוא נחשב בין המעולים כבר שנים אחדות ולפחות עתה אין לו מתחרים", אמר השבוע שחקן סאן אנטוניו, אלווין רוברטסון, ששיחק לידו בעימות השנתי הגדול מזרח – מערב. „העובדה שהשנה הוא תורם ללייקרס גם הרבה נקודות חשובות, תספיק לו כנראה להשיג את הכבוד המיוחל", הרגיש רוברטסון.

שלוש פעמים היה ארווין מג'יק ג'ונסון, 28, גארד של 2.05 מטר, ל„מלך האסיסטים". גם השנה הוא הטוב ביותר בתחום הזה, אבל הגיע לממוצע של יותר מ־25 נקודות למשחק, בהשוואה ל־18.8 בממוצע אשתקד. לפיכך אומרים רבים שהוא הבדרן־הוירטואוז האחד והיחיד.

המיליונר הגדול

בעוד שחשכר הממוצע השנה בנ.ב.א. הוא 450 אלף דולאר ובנוסף לכך כ־30 אלף במענקים וכל מיני „אכסטרס", שכרו של מג'יק הוא הגבוה ביותר: 2.5 מיליון דולאר בעונה (אחריו מדורגים מוזס מאלון מהבולס 2.145 מיליון, קארים עבדול ג'אבאר מהלייקרס 2.1).

NBA

אלכס דורון

לארי בירד, שהוכתר שלוש פעמים כ־MVP ומייקל ג'ורדן שהוא כיום הקלע מס. 1 בליגה – הצלף הטוב ביותר בהסטוריה בין הגארדים – האיומים היחידים על ג'ונסון, השנה. אבל רבים סבורים שמג'יק ראוי לתואר הזה.

„אני חושב שמג'יק הוא הכדורסלן הטוב ביותר כרגע בליגה", אמר עליו השבוע לארי בירד. „לא תמצא כרגע מישהו אחר שאפילו יתקרב אליו. הלוואי שהייתי כמוהו. אני יודע איזו תחושה זו להיות 'היעיל והטוב ביותר' – כי נבחרתי לזה. תחושה נפלאה", הוסיף בירד. ומייקל ג'ורדן: „הוא קולע נפלא וגם מוביל באסיסטים. עדיין לא זכה בתואר שהוא ראוי לו. אני אשחק בוודאי כתשע שנים ולי יהיה עוד זמן מספיק לזכות בתואר. השנה הוא מגיע למג'יק". מה תגידו על הזה?

מושך הקהל מס. 1

צוות של מומחי נ.ב.א. בעיקר מן התקשורת האמריקנית ומכל קצות היבשת, כתבים ושדרים הוא שבוחר את „היעיל ביותר". אלא שאין לו הנחיות ברורות אילו קריטריונים לבחון כדי לקבוע את „חתן המסיבה".

מייקל ג'ורדן כבר הגיע השנה ליותר מ־... נקודות, בממוצע למשחק. הוא מושך קהל ... למשחקי קבוצתו – גם כאשר ברור מראש ... כי מייקל לבדו אינו מסוגל להושיע קבוצה ... לא־מצליחה כשיקאגו בולס. הוא משיג כמעט ... שבוע, לעתים אף פעמיים בשבוע, 40 נקודות ... רבים סבורים שהוא ראוי לתואר הנכבד, אבל ... שג'ורדן משחק בקבוצה בינונית, ייפגעו ... הבחירה שלו.

כמה שחקנים סבורים שמאזנה של קבוצה ... יכול להילקח בחשבון בבחירה. מוריס צ'יקס (פילדלפיה 76') אמר על כך, במישאל של א... „ה־MVP של השנה צריך להיות מג'יק או ג'ורדן. אסור שינתן בבחירה ביטוי או שיהיה בה הארה ל... שקורה בקבוצה של ג'ורדן. יש לו השפעה גדולה ... כל משחק. הוא הדמות הדומיננטית בכל משחק".

וואלטר דייויס (פניקס סאנס) בחר במייקל ג'ורדן כ־MVP שלו, אבל אמר על כך: „רבים סבורים ש... התואר הזה מגיע רק לקבוצה מנצחת. אני אינני סבור כך. אין זו אשמתו שהשיקאגו בולס בינונית כל כך. בכל מקרה שהמשחק צמוד, ג'ורדן הוא ה... שמכריע את הדו־קרב, בסיום, לטובתו".

„השנה הוא פנומן"

דומיניק ווילקינס שאינו מצליח לבחור בין מג'יק לג'ורדן אמר כי מה שמג'יק עושה השנה הוא באמת פנומנאלי ואילו אריק „סליפי" פלויד אמר: „אי אפשר שלא לבחור בו. הוא הטוב ביותר השנה – Just that".

קווין מקהייל (בוסטון סלטיקס) סבור ני המועמדים חייבים להיות מג'יק או לארי בירד: „שני השחקנים הדומיננטיים ביותר בשתי הקבוצות הדומיננטיות ביותר של הליגה. אבל מה שקובע הוא מי שינצח ולכך תהיה ההשפעה בבחירה הסופית".

מארק אגוייר (דאלאס): „אני בעד מג'יק – כי הוא בקבוצה מנצחת. לג'ורדן יש השנה עונה נפלאה, בלתי רגילה – אבל שיקאגו אינה מספיק טובה כדי ששחקן שלה יזכה בתואר החשוב".

רולנדו בלקמן (דאלאס): „מג'יק עשה תמיד כל דבר אחר – השנה הוא גם קולע ועוד איך קולע".

אייזאה תומאס (דטרויט), ידידו האישי ושותף לכמה מעסקיו של מג'יק, אומר כי יותר מדי מדגישים את עניין הקליעה. „לקלע מעולה מוסבת תשומת הלב העיקרית – אבל כשבאים לבחור את ה־MVP יש לקחת בחשבון נתונים אחרים. למג'יק מואת – מג'יק מפגין השנה את הכדורסל הטוב ביותר בקריירה שלו".

ביל למביר (דטרויט) אמר במישאל הזה כי לדעתו צ'ארלס ברקליי מפילדלפיה ראוי לתואר, משום שבלעדיו היתה קבוצתו בצרה גדולה – בעוד שהלייקרס והסלטיקס יכולות להסתדר גם בלי לארי בירד ומג'יק ועדיין להיות גדולות.

גם בבאר־שבע במועדון ה־100

הפתעה, עם פתיחת הסיבוב השני בליגת הילדים: הפועל חיים חיפה ניצחה את מכבי חיפה, שהיתה בלתי מנוצחת עד כה

צבי גלפרין

פגרת החורף הועילה כנראה לילדי הפועל חיים חיפה – שחוללו הפתעה גדולה, עם פתיחת הסיבוב השני, בגברם על הבלתי־מנוצחים עד כה, מכבי חיפה/הר הכרמל 36־46. הנצחון העלה את „חיים" למקום הראשון במחוז ולה 21 נקודות ב־11 משחקים, כמו למכבי חיפה. במשחק הראשון ביניהן העונה ניצחה מכבי 44־43.

הפועל באר־שבע הצטרפה ל„מועדון ה־100" בנצחה את בארי 10־102.

התוצאות כפי שנתקבלו מאיגוד הכדורסל:

מחוז גליל עליון

ג. עינות ירדן – דפנה 37־33, רפנה – כפר גלעדי 52־36, קרית שמונה – הגושרים 38־36, הגושרים – רמות נפתלי 62־39, נאות מרדכי – כפר גלעדי 52־30, מלכיה – מכבי מטולה 46־51.

מחוז צפון

אילת השחר – חוקוק 54־29, צפת – אילת השחר 85־25, מחניים – יסוד המעלה/חולתא 81־38, ראש־פינה – יסוד המעלה/חולתא 54־44, מחניים – סאסא 55־33.

מחוז עמק הירדן

נוה אור/חמדיה – גוש חיספין 58־43, דגניה ב' – לביא 67־14, אפיקים – גליל תחתון 40־31, אשדות יעקב – נוה אור/חמדיה 47־29, אשדות־יעקב – רמות גולן 48־34.

מחוז בית שאן

בית השיטה – בית שאן 47־44, קישון/יזרעאל – בית שאן 47־34, קישון/יזרעאל – מעלה אפריים 61־43.

מחוז עמקים

נהלל – בית"ר מגדל העמק 56־26, מגידו/שומריה – הרי אפריים 48־26, מרנין טבעון – ויצ"ו נהלל 61־58, עוגר עפולה – קישון העמק 52־27, עוגר עפולה – קרית טבעון 80־41, נצרת עלית – קרית טבעון 49־45.

מחוז מפרץ

ראש הנקרה – אליצור עכו 37־26, מכבי בני ביאליק – אליצור שלום קרית אתא 73־21, בני נהריה – מכבי כרמיאל 69־22, ראש הנקרה – הפועל כרמיאל 42־37.

מחוז חיפה

מכבי קרית ביאליק – אליצור קרית אתא 48־31, עירוני מוצקין – אליצור קרית שמואל 32־30, הפועל חיים חיפה – הפועל יגאל חיפה 61־21, מכבי יוסף חיפה – הפועל יגאל חיפה 38־20, מכבי חיפה/הר הכרמל – הפועל קרית ים 74־24, מכבי יוסף חיפה – מכבי חיפה כפר־גלים 60־16.

מחוז שומרון

בית יצחק – בחן 49־24, בחן – גבעת חיים איחוד 30־26, בית יצחק – מעגן מיכאל 61־39, גבעת חיים מאוחד – גבעת עדה 61־30, מכבי חדרה – ג'ת 49־26, מעגן מיכאל – גבעת עדה 65־34, מכבי יהודה חדרה – גן שמואל 72־30.

מחוז נתניה

כפר ויתקין – אליצור מ.ס. נתניה 60־17, אליצור נתניה – חרות 62־25, כפר חיים – אפרוחי בית יצחק 40־33, מ.ס. אבן יהודה – מכבי קובה נתניה 2־0 (טכני).

מחוז שרון

בני הרצליה – א.ס. ארז רמת השרון 49־39, הפועל הרצליה – מ.ס. תפוז אבן יהודה 87־27, מכבי נרקיס הוד השרון – מכבי צפון רעננה 50־36.

מחוז פתח־תקווה

מ.מ. גבעת שמואל – א.ס. דני רמת השרון 97־37, א.ס. דני רמת־השרון – מכבי מרכז ת"א 51־32, אגוז קרית אונו – מכבי כלנית הוד השרון 62־36, אגוז קרית אונו – מכבי ערן פ"ת 91־22, הפועל דקל רעננה – הפועל אריאל 45־37, ערן פ"ת – אריאל 80־16, הפועל פ"ת – גבעת השלושה 43־35, דקל רעננה – הפועל פ"ת 58־46, מ.מ. גבעת שמואל – מכבי כלנית הוד השרון 92־24.

מחוז דן

מכבי פ"ת – הצעיר רמת־השרון 44־34, מכבי ת"א – אליצור גבעתיים 69־57, ברוש גבעתיים – בית"ר ר"ג 78־30, הרס חולון – מכבי ת"א 55־26, מכבי ת"א רמת אביב – מכבי שלום ר"ג 53־42.

מחוז ת"א

ברוש חולון – אליצור בת־ים 62־44, מגל גבעתיים – בית"ר אלי ת"א 68־56, מכבי דרום ת"א – בית"ר אלי 73־49, ברוש חולון – מכבי רעננה 48־43, הדר ראשל"צ – מכבי אשכול פ"ת 47־43, הדר ראשל"צ – מכבי הוד השרון 49־31, מכבי רעננה – מכבי מרכז ר"ג 61־51.

מחוז שפלה

נוה רמלה – מתנס תל כביר 53־42, אורן חולון – אס"א ת"א 59־42, מכבי צפון ת"א – אס"א ת"א 44־41, בני יהודה ת"א – מתנס תל כביר 48־19, מכבי צפון ר"ג – בני ברית יפו 59־31, חרמש גבעתיים – מכבי צפון ת"א 76־21, הפועל ת"א – מכבי רמת חן 35־28, צפון ר"ג – מכבי רמת חן 80־40.

מחוז מרכז

אור יהודה – בני יהודה ברכור 71־21, אור יהודה – מכבי ת"א בת ים 39־37, צבר ראשל"צ – סביון מונסון 61־34, הפועל לוד – בני יהודה ברכור 78־30, הפועל לוד – חרוב חולון 56־44, חרוב חולון – מכבי דרום ת"א בת ים 33־30, מכבי ת"א בת ים – יהוד 39־29, צבר ראשל"צ – רמת אפעל 49־31.

מחוז שורק

נען – גבעת ברנר 61־58, הפועל ראשל"צ – גבעת ברנר 67־38, נס ציונה – שילר 38־15, שילר – נען 41־29, גדרה – נצר סירני 39־26, נצר סירני – רימון ראשל"צ 41־40, נס ציונה – שילר 38־15, מכבי רחובות – רימון ראשל"צ 50־42.

מחוז ירושלים

אליצור עוזיאל – אליצור בית שמש 69־22, הפועל ים – בית שמש 92־15, עוזיאל – אליצור י־ם 71־12, אס"א י־ם – אליצור י־ם 82־38, רימון י־ם – אס"א י־ם 67־31, מכבי י־ם – בית"ר י־ם 32־30.

מחוז דרום

א.ס. אשקלון – אליצור נתיבות 49־25, א.ס. אשקלון – הפועל אשדוד 74־36, אליצור עותה – אליצור אשקלון 42־41, נתיבות – זית שער הנגב 40־39, עירוני קרית גת – הפועל ארז גת 55־43, גת – עירוני קרית גת 43־33.

מחוז נגב

גוש קטיף – אשכול 50־43, חבל אילות – אשכול 31־24, הפועל ב"ש – צפון אשכול 62־44, עומרים עומר – בארי 49־25, בניש חצרים – חבל אילות 36־27, עומר – בניש חצרים 52־42, בניש חצרים – רביבים 52־32, צפון אשכול – בניש מ. הנגב 38־18, ערד – חבל אילות 44־25, צפון אשכול – חבל אילות 62־19, ערד – עומר עומרים 27־25.

הפועל „חיים" חיפה. עומדים, מימין: אבי אשכנזי (מאמן), זוהר קרן, שי מוסקוביץ', אייל מחל, רפי מורד, אבישי חודי, זמיר אופיר, דני קרן (מנהל). יושבים: אסף צורף, רמי עקרון, פסח גיא, צבי הראל, מיקי גורקה, אייל נוב.

התינוקת דורשה לה לשקט נפשי

היא חוזרה עתה למסלול ולתחרויות כשפניה למטרה אחת בלבד: מדליית זהב אולימפית. לאחר שנה של יסורים וניתוח, עקב פציעה וגם חופשת לידה – שבה עתה מארי דקר־סלייני, 28, למקום שאליו היא שייכת יותר מכל – לריצות. בשבוע שעבר היא השתתפה במרתון־שליחים מיוחד במינו, בטוקיו והכריזה: „אהיה יותר ממוכנה לסיאול 88".

„ברצוני לבוא לאולימפיאדה, לרוץ חזק ולזכות", זו השאיפה של שיאנית העולם במייל ובעלת שיאי העולם באולם ב־1500, 2000 מטר, 880 יארד ומייל. באולימפיאדת לוס אנג'לס ספגו שאיפותיה

למדלייה מהלומה כבדה בתקרית־ההתנגשות עם זולה באד ב־3000 מטר. היתה זו אחת הטרגדיות הגדולות של משחקי '84.

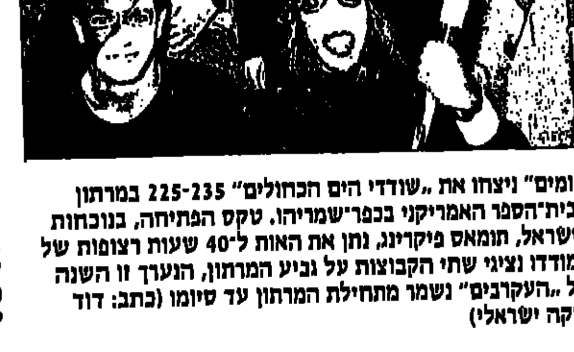
עתה מגדלת מארי את ילדתה, אשלי, בת 8 חודשים. היא, בעלה והילדה – ראו איזו בובה – באו לטוקיו לתחרות ומארי הכריזה כי נוכחותם דרושה לה לשקט נפשי ולריכוז. בתצלום של א.פ.: מארי ואשלי בטוקיו.

קאראטה שימושי

למשה בוחניק, 28, אלוף ישראל בקאראטה (עד 80 ק"ג), היתה באחרונה הזדמנות של ממש להוכיח מה הוא יודע. בנסיעה באוטובוס מאשדוד לרחובות, הבחין ששני ארנקים נעלמו מתיקו. צמד נערים שירד בתחנה, עורר חשדו. בוחניק ירד בצומת הקרוב ודלק אחר השניים, שנמצאו מחטטים בארנקיו. הראשון התעלף אחרי מכת „שוטו", האחר נלכד בתום נסיון נפל להימלט. בוחניק אחז בידי צמד הנעוזים והוליכם אחר כבוד לתחנת המשטרה הסמוכה.

ה„עקרבים האדומים" ניצחו את „שודדי הים הכחולים" 225-235 במרתון ההוקי שנערך בבית־הספר האמריקני בכפר־שמריהו. טקס הפתיחה, בנוכחות שגריר ארה"ב בישראל, תומאס פיקרינג, נתן את האות ל־40 שעות רצופות של הוקי, שבהן התמודדו נציגי שתי הקבוצות על גביע המרתון, הנערך זו השנה הי"ב. יתרונם של „העקרבים" נשמר מתחילת המרתון עד סיומו (כתב: דוד לביא, צילם: צביקה ישראלי)

ברגלו הימנית של בוחניק האשדודי, מושתלות פיסות פלאטינה, שהוחדרו לרגל בעקבות תאונת דרכים שעבר לפני כשלוש שנים, כשנסע מת"א לאשדוד. הרגל רוסקה, אך הוא התגבר וחזר לפעילות. שמונה חודשים לאחר התאונה השתתף באליפות ישראל ונטל את המקום השלישי.

משה גאה בעובדה שהוא מדריך כיום 450 חניכים מאשדוד, אשקלון, רחובות ויבנה. בין הקארטיסטים הצעירים שלו, כמה אלופי ישראל בקראטה בקטגוריות שונות.

דוד לביא

עד עכשיו ראית את לנדל, בקר, מקנרו ויתר טניסאי הצמרת של הספורט הלבן רק על המרקע. מעכשיו, תוכל גם אתה להצטרף לאלו שדמותם מוקרנת על המסך כשהם משחקים טניס. איך? – פשוט מאוד. פרויקט חדש, הכולל סדנאות טניס בתנאי נופש, מציע את שירותי הוידיאו שלו. תחילה תחבוט, תזיע ותתאמץ על המגרש. אחר כך תשב בשקט, רגוע, בחדרך שבמלון, ותראה את עצמך בוידיאו, משחק טניס. תוכל לראות טעויותיך ולתקנן. חבילת הנופש והטניס, לארבעה ימים, מתקיימת במלון הספורט באילת. שיעורי הטניס ידורגו לפי רמת המשתתפים וייערכו, בין היתר, עם תותח כדורים. בסוף ה„טניסופשבוע" ייערכו טורנירים נושאי פרסים.

(דוד לביא)

לשבת ולשתות

בארה"ב הם מכנים זאת „שב ושתה": מושב מיתלתל למגרשי הספורט. מניחים אותו על מושבי הבטון או העץ וכך מעניקים לאחוריים נוחיות מירבית, כדי שלא יתאבנו חו"ש כאשר המשחק לא הולך...

המושב, כך מדגישים מתכנניו ויוצריו, עוצב בידי אורתופדים, עשוי פלסטיק קשיח. אלא שהוא ממלא שני תפקידים. מאחר שהמושב הזה חלול ניתן לאחסן בתוכו משקאות, חמים או קרים ולשתות במהלך המשחק. יושבים על המושב,

בין הרגליים יש ברז קטן ובלחיצת כפתור, מוזגים לכוס פלסטיק צמודה. המיכל מיועד לכ־2 ליטר. מאחר שהפתח הוא בקוטר של 5 ס"מ ניתן גם לדחוס למיכל קוביות קרח. מחיר לצרכן – כך נאמר במודעת היצרנים: 39.95 דולאר.

בשורה לנפגעי ברך

מינהל המזון והתרופות של ארה"ב אישר לפני כמה ימים את השימוש ברצועת־ברך מלאכותית, הראשונה מסוגה בעולם, עשויה סיב סינטטי. השימוש ברצועה זו, בניתוח־השתלה, עשוי לזרז ספורטאים בתהליך השיקום שלהם – כאשר מדובר בטיפול עקב קריעה או פגיעה קשה בברך – והם יהיו מסוגלים לפיכך לחזור לפעילות בתוך כמה שבועות במקום ששה עד שמונה חודשים קודם לכן.

„לוס אנג'לס טיימס" מסר כי פציעות ברצועות הברך נפוצות בין שחקני כדורגל, גולשי סקי, כדורסלנים והעוסקים בענפים שבהם יש ריצה ושינויי כיוון קיצוניים. הרצועה המלאכותית מיוצרת בידי וו.ל. גור (W.L. Gore) מפלאגסטאף, אריזונה. הסיב הסינטטי מצוי מכבר בשימוש נרחב, בכלל זה בהשתלות של כלי דם וגם בבגדי ספורט מיוחדים לריצה וגלישה בשלג.

הניסויים ברצועה הסינטטית נמשכו שנתיים אצל יותר מאלף נפגעי־ברכיים, ב־27 בתי חולים ברחבי ארה"ב.

„משחקי הזעירות"

נסיכות מונאקו תארח ב־14–17 במאי את „משחקי המדינות הזעירות" באירופה. ישתתפו באירוע ספורטיבי מיוחד זה אנדורה, קפריסין, איסלנד, ליכטנשטיין,

לוכסמבורג, מאלטה, סאן־מאירנו ומונאקו. לשם אירגון התחרויות בנתה מונאקו איצטדיון חדיש, 20 אלף מקומות ישיבה. התוכנית תיכלול אתלטיקה, כדורסל, שחיה, שייט מפרשיות, ג'ודו וקליעה.

במונאקו יודעים כי הדרך הטובה ביותר "למכור" לעולם את האירוע הזה, שלא יזכה לתשומת לב מיוחדת של התקשורת, היא באמצעות בולים – ולפיכך תנפיק ארבעה בולים, בערך של 2.20, 3, 3.40 ו־5 פרנקים והם מציגים את האיצטדיון החדש, בריכת שחיה אולימפית, טורניר טניס ומפרשיות.

אליעזר בן